Preot Ionuț Butoiu și Prof. Niculaie Meleacă

LUPTĂ, RABDĂ ȘI VEI TRĂI!

CUPRINS

Un dialog între *suflet* și Dumnezeu

- ***Doamne, am nevoie de câteva sfaturi pentru călătoria mea pe pământ. Te rog, spune-mi ce trebuie să fac, ce trebuie să știu, ce anume mă așteaptă acolo jos ...?***

- ***Tocmai acesta e farmecul vieții, răspunde Dumnezeu zâmbind. Nu trebuie să știi nimic. Viața ta e o călătorie și reprezintă darul Meu pentru tine. De aceea trebuie să te bucuri de ea în fiecare clipă, până când EU voi decide să te chem înapoi la Mine.***

CUVÂNT ÎNAINTE

În zilele de astăzi, să vorbești despre suferință nu reprezintă o îndeletnicire facilă și nici una plăcută. Să vorbești despre suferința celorlalți poate trezi suspiciune în rândul celor care cred că doar experiența personală este cea care te legitimează să dai glas propriilor gânduri și păreri. Să vorbești despre propria-ți suferință nu pare să fie însă nici ea pe placul acelora care se vor grăbi să te catalogheze fără rețineri drept o persoană lipsită de demnitate sau discreție în probleme atât de delicate. Să vorbești însă despre suferința personală cu credința neclintită în ajutorul dumnezeiesc și cu responsabilitatea celui ce mărturisește că doar în „***Hristos trăim, ne mișcăm și suntem***" (Faptele Apostolilor 17, 28), poate reprezenta în același timp bucurie pentru cei ce cred și piatră de poticnire pentru cei care mai rătăcesc în lumea îndoielii.

Cartea părintelui Ionuț Butoiu este o astfel de mărturisire, scrisă în egală măsură cu bucurie și recunoștință pentru darul dumnezeiesc primit, dar și cu durere și reținere întru amintirea suferințelor cumplite pe care le-a trăit. Cunoscându-l pe Părintele Ionuț de mulți ani, nu m-a surprins să aflu că așternerea pe hârtie a amintirilor din zilele de grea cumpănă s-a făcut după o îndelungată cercetare, cu multă reținere, ba chiar cu opoziție, din teama permanentă ca nu cumva totul să fie bagatelizat și expediat în zona literaturii fantastice. Mare a fost însă bucuria de a afla că, tot prin lucrare dumnezeiască, mărturia părintelui Ionuț a reușit să depășească relatările restrânse și timide, pentru a se deschide tuturor celor care doresc să o primească spre întărire și folos duhovnicesc.

Toți cei care din diverse pricini vor trece de porțile Spitalului din orașul Câmpina nu au cum să nu remarce biserica frumoasă ridicată de Părintele Ionuț Butoiu în curtea instituției câmpinene. Fără îndoială, există multe astfel de sfinte locașuri în multe dintre spitalele țării, însă acesta are o poveste aparte, pentru că s-a născut din dorința fierbinte de a sluji lui Dumnezeu; pentru că la temelia acestui sfânt locaș stă chiar viața unui om cu adevărat renăscut întru Hristos, iar zidurile și podoaba picturii sunt roadele bogate ale răbdării și ale rugăciunii.

Istoria părintelui Ionuț este înfiorătoare prin violența și rapiditatea derulării evenimentelor, este tensionată prin acuitatea suferinței și dramatică prin intensitatea trăirilor, și pe alocuri chiar greu de crezut și pentru cei mai încercați dintre noi. La doar 25 de ani să-ți vezi viața năruită într-un accident ridicol, să fii anunțat că șansele de a supraviețui sunt aproape nule, să fii anunțat că mori, apoi că vei supraviețui, dar nu te vei mai putea mișca niciodată, totul în registrul acut al durerilor insuportabile, toate acestea fie te aruncă în brațele deschise ale deznădejdii și nebuniei, fie te întăresc și te apropie de Dumnezeu.

Am citit paginile manuscrisului mai întâi cu detașare și obiectivitate, apoi cu strângere de inimă, cu uimire și cu bucurie.

Cazul părintelui Ionuț Butoiu a fost făcut cunoscut în presa vremii, însă puțini l-au luat în seamă. A vorbi despre credința capabilă de a muta munții și despre puterea dumnezeiască tămăduitoare acolo unde medicina se declară neputincioasă, nu a reprezentat în ultimii ani un subiect demn de a fi expus publicului larg. Vindecarea tânărului preot a fost în ochii multora mai degrabă un eveniment senzațional și

nu rezultatul unei credințe neabătute în ajutorul lui Dumnezeu și în mijlocirea Maicii Domnului. Și totuși, mărturia părintelui reprezintă o lecție exemplară și un sprijin real pentru toți care trec sau vor trece prin astfel de cumpene ae vieții.

Nu voi zăbovi mai mult cu prezentarea cărții, pentru a lăsa textul în sine să vorbească. O precizare sau, mai degrabă, o constatare se cuvine a fi făcută: anul acesta a fost dedicat memoriei mărturisitorilor credinței care au pătimit în temnițele comuniste. Ca un paradox sau ca o antiteză, una dintre cele mai discutate cărți din acest an a fost tot o mărturisire șocantă prin conținutul ei: aceea a unui preot apostat care a renunțat în scris și cu multă vâlvă la darul slujirii preoțești, declarându-se ateu. Și în cazul acestui fost slujitor al celor sfinte este vorba despre suferință, despre moarte și despre incapacitatea omului de a înțelege pe cale rațională anumite lucruri, însă fără a fi trecute cu adevărat prin filtrul vieții ecleziale dătătoare de lumină, viață și speranță. Deși nu a urmărit acest lucru, cartea părintelui Ionuț Butoiu apare astfel ca un răspuns potrivit la o asemenea poziție. Intransigența raționamentului rece este echilibrată prin fermitatea calmă a celui ce crede și este încredințat în cele ce crede.

În această carte întâlnim un personaj cheie: reputatul doctor, membru al Academiei Române, Florin Eduard Exergian. Primele sale cuvinte în fața evidenței sunt reci, dure și potrivite pentru un expert în medicină – *„vei muri în câteva ore!”* –, apoi tonul se mai îmblânzește – *„nu vei muri, dar nu vei mai putea merge niciodată!”* –, ajungând ca în final să-și schimbe radical nuanța – *„te cred, părinte, te cred…”* – într-un registru care nu mai are nimic de-a face cu prognosticul și statistica medicală –*„l-a iubit Dumnezeu, părinte!”*. Un medic obișnuit să vadă și

să lucreze cu suferința umană în fiecare zi reușește să vadă dincolo de cifre și de rezultatele implacabile ale analizelor puterea dumnezeiască care a transformat perspectiva iminentă a morții și invalidității în bucurie de viață.

Multe mai am a spune, însă mă opresc aici, lăsând cititorului bucuria de a descoperi, dincolo de plăcerea lecturii, bogăția duhovnicească a acestei cărți.

Binecuvântăm călduros apariția ei și avem încredințarea că astfel de mărturisiri ne folosesc cu adevărat duhovnicește și pot reprezenta un ajutor prețios acolo unde boala, durerea, suferința par să fi câștigat bătălia. Ele vin să ne încredințeze de cuvintele Sfântului Apostol Pavel: „***Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine este împotriva noastră? Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul sau strâmtorarea sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau sabia? Nici înălțimea, nici adâncul și nici o altă făptură nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu, cea în Hristos Iisus, Domnul nostru”*** (Rom. 8:31,35,39).

Cu părintească binecuvântare,

† AMBROZIE, EPISCOPUL GIURGIULUI

Introducere

Înainte de a aşterne pe hârtie întâmplările prin care am trecut, m-am întrebat dacă e un lucru bun ceea ce mi-am propus să fac. Oare mă vor înțelege sau mă vor judeca greşit cei care vor citi aceste rânduri? De aceea, aş dori să-l avertizez pe eventualul cititor că această carte, pe lângă faptul că reprezintă o mărturisire de credință, își propune să fie o punte de legătură între oamenii care au trecut prin suferințe, asemenea mie, și cei care vor suferi la un moment dat în viață, pentru a le oferi un strop de speranță și de alinare în drumul lor spre ceruri.

Simt nevoia să vă mai spun că nu mi-am propus de la început să ating neapărat un scop prin această scriere. Dar, dacă ar fi să inventez unul acum, ar suna astfel: toți oamenii trebuie să ajungă la conştiința că nimic nu este întâmplător în această lume, dar că tot ceea ce se petrece cu noi este urmarea propriilor noastre acțiuni pentru că Dumnezeu nu lucrează împotriva voinței noastre.

A trecut mai mult de un deceniu de la momentul dramatic în care mi-am frânt gâtul pe malul mării, într-o stațiune de pe litoral foarte căutată de tinerii din țara noastră. Din clipa aceea fatidică pot spune că am experimentat iadul și raiul, moartea și viața, agonia și extazul, blestemul și binecuvântarea.

De multe ori în ultimii zece ani mi s-a recomandat să scriu o carte despre pătimirile mele; ani la rând am fost chiar presat să nu las o astfel de întâmplare neobişnuită să cadă în uitare odată cu trecerea timpului. Arhierei, preoți, medici, prieteni și cunoștințe m-au îndemnat să scriu despre ceea ce, în opinia lor, era povestea unei minuni contemporane. Multă vreme nu le-am dat ascultare, pentru că am

considerat aproape un sacrilegiu dezvăluirea unor lucruri care trebuiau să rămână doar între mine și Dumnezeu.

Un factor hotărâtor în decizia de a publica povestea mea l-a avut călătoria, și mai ales șederea mea, în sfântul munte Athos, în primăvara anului 2017, imediat după Învierea Domnului. Mărturisesc că era un vis mai vechi de-al meu de-a ajunge în „***Grădina Maicii Domnului***”. Acolo, printre părinții și pustnicii cu viață sfântă pe care i-am întâlnit și cunoscut, am avut bucuria de a-l descoperi pe un mare duhovnic al zilelor noastre, pe Părintele Iulian de la schitul românesc Prodromu. Părintele m-a invitat în chilia sfinției sale, iar după o discuție asemenea unei spovedanii, de aproape trei ceasuri, m-a sfătuit și apoi chiar mi-a dat canon să scriu o carte având ca subiect întâmplarea dramatică trăită de mine, despre care tocmai îi povestisem. Dacă până atunci pe mulți dintre prietenii și cunoscuții mei îi înfruntasem categoric atunci când îmi cereau să scriu o carte, pe Părintele Iulian nu am reușit să-l refuz pentru că a reușit să-mi schimbe părerea pe care eu mi-o formasem despre inutilitatea unei astfel de acțiuni.

Atât de covârșitoare a fost influența Părintelui Iulian asupra mea, încât la câteva luni de la revenirea din muntele Athos, într-o seară ploioasă de toamnă, m-am așezat la masa de scris, cu candela aprinsă la icoana Maicii Domnului, și nu m-am ridicat de pe scaun până a doua zi la orele prânzului, când am finalizat de scris ceea ce veți descoperi în paginile următoare; bineînțeles, într-o formă destul de rudimentară, având în vedere lipsa mea de experiență în cele ale scrisului.

Pentru a nu supăra pe cineva am decis să protejez identitatea anumitor persoane care au avut un rol, direct sau indirect, în ceea ce mi s-a întâmplat.

În afară de acel dialog imaginar de la început, mărturisesc în fața lui Dumnezeu și în fața oamenilor că ceea ce va descoperi cititorul în această carte, nu este rodul imaginației mele, ci se bazează pe întâmplări reale, trăite de mine și de cei apropiați.

1. Preot la spitalul din Câmpina.

Dumnezeu a rânduit să văd lumina zilei pe plaiuri argeșene, într-o familie de țărani mai mult decât modestă. Părinții mei nu se deosebesc cu nimic de consătenii lor; majoritatea sunt oameni simpli, buni și credincioși, iubitori de oameni și cu frică de Dumnezeu.

În sinea mea, ca mulți copii care-și divinizează părinții, trăiam cu impresia că mamă și tată cum am eu nu mai există pe pământ și mă mândream că am fost educat și crescut de astfel de părinți. Însă, doar în momentul în care am ajuns în spital, unde am trăit cumplita suferință a neputinței de a mă mișca, mi s-a oferit ocazia de a descoperi adevăratele calități ale părinților mei, dintre care m-au impresionat în mod deosebit curajul lor în fața morții, răbdarea lor și mai ales încrederea în marea dragoste a lui Dumnezeu față de cei care au nevoie de El. Mama mea este asemenea unei sfinte pentru că are atitudinea și caracterul unei persoane desăvârșite.

De asemenea, cred că toate mamele care au reușit să transmită copiilor o dragoste nețărmurită pentru cele dumnezeiești, și mai ales față de sfintele taine ale bisericii noastre, sunt persoane aflate pe drumul sfințeniei. Și tatăl meu e un om special; nu l-am văzut vreodată renunțând în fața problemelor vieții. M-a binecuvântat Dumnezeu cu părinți minunați. Dar, să revin la povestea începută.

Încă din școala generală s-a născut în mine dorința arzătoare de a-i sluji lui Dumnezeu, de a deveni preot. Nu știu cum să-mi explic această unică atracție pentru că niciun membru al familiei mele, până la mine, nu făcuse parte din clerul Bisericii.

Într-o bună zi, mi-am ridicat ochii spre cer și am zis: „***Doamne, dacă Tu crezi că sunt vrednic să slujesc ca preot, arată-mi un semn. Dacă nu merit preoția, atunci oprește-mă, ca nu cumva prin nevrednicia mea să ajung să-mi pierd sufletul***”. Surprinzător, Dumnezeu mi-a arătat multe semne de-a lungul timpului pe care uneori nu le descifram de la început. Unul singur, mai mult decât toate celelalte semne, a fost însă determinant. Odată, în copilărie, nu-mi amintesc exact contextul, am auzit un glas care mă îndemna: „***Privește la ziua ta de naștere și, dacă urmezi acel exemplu, vei fi preotul Meu, dacă nu, să stai deoparte***”. M-am trezit și apoi m-am gândit: ,,***Oare ce anume s-a întâmplat pe 6 mai?”.*** Am început să întreb, să caut, să cercetez și curând am descoperit că pe 6 mai Biserica îl sărbătorește pe sfântul și dreptul Iov. Atunci mi-am zis în sinea mea: ,,***Ce legătură am eu cu acest sfânt? Ce anume trebuie să înțeleg din povestea lui Iov, care a suferit cumplit și totuși nu și-a pierdut credința în Dumnezeu?”.*** Această întrebare m-a frământat și m-a urmărit mulți ani după ce am absolvit liceul și după ce am intrat la Facultatea de Teologie din Târgoviște.

Pentru a reuși să devin student la Teologie am fost obligat să învăț din greu, pentru că nu eram absolvent de seminar teologic, iar multe dintre temele cerute la examen îmi erau total necunoscute. Cu toate acestea, am realizat foarte repede că dacă îți dorești cu tărie un lucru, iar Dumnezeu îngăduie, orice acțiune este cu putință de îndeplinit. Și acest lucru a fost un semn sau un răspuns la întrebarea care mă frământa: „***Merit sau nu merit să devin un slujitor al lui Dumnezeu?***”.

În timpul facultății am trăit patru ani cu totul deosebiți. Eram încântat de toate cursurile, de toți profesorii și de toți colegii mei.

Totul în jurul meu era fascinant și îmi umplea sufletul de bucurie sfântă. Era o altă lume! Începeam să înțeleg din ce în ce mai mult conținutul lecțiilor de teologie care-mi vorbeau despre Dumnezeu, despre planurile Sale și despre scopul omului pe pământ.

După absolvirea facultății m-am căsătorit, iar gândurile mele zburau din ce în ce mai des spre Taina Preoției. Dar, între timp, poate și datorită lecturilor teologice, și, în special, după citirea ***Tratatului despre preoție*** al Sfântului Ioan Gură de Aur, am simțit că ceva în interiorul meu se schimbase. Nu mai simțeam nevoia să ajung un simplu preot de parohie sau al unei comunități locale.

Îmi doream o **altfel** de preoție; doream să fiu în slujba celor neputincioși, celor bonavi, părăsiți sau necăjiți, așa cum spune Evanghelia. În același timp, eram conștient că această slujire, deși nobilă, reprezintă o misiune foarte dificilă, pe care puțini sunt capabili să o îndeplinească. Nici eu nu mă consideram capabil, deși îmi plăcea să cred, ca orice tânăr care visează să mute munții din loc, că aș putea face față onorabil oricărei provocări, fără să-mi cunosc pe deplin puterile sau limitele. Această luptă petrecută în interiorul meu m-a determinat să nu îmi depun o perioadă lungă de timp dosarul pentru vreo parohie vacantă. În acele momente mă gândeam că preoția poate rămâne pentru mine doar un vis neîmplinit.

Într-o bună zi, pentru mine binecuvântată de Dumnezeu, am aflat că la spitalul municipal din Câmpina exista un post vacant de preot. După primele informații am înțeles că nu exista capelă, paraclis sau biserică unde urma să slujească viitorul preot și că, una dintre condițiile impuse acestui post, era ridicarea unei biserici în curtea spitalului din Câmpina. Ceva îmi spunea că acest post de preot era

pentru mine. Era tot ceea ce îmi dorisem: să slujesc celor aflați în suferință pe patul de spital și, totodată, să construiesc o sfântă biserică cu mâinile mele. În acele momente am simțit nevoia să cer ajutor lui Dumnezeu. M-am așezat pe genunchi și am zis: „***Doamne, dacă este voia Ta să slujesc la Câmpina, unde îmi doresc din tot sufletul să fiu, ajută-mă! Dacă nu este voia Ta, atunci să primească altcineva acest post, iar eu îți voi sluji în continuare ca dascăl sau profesor de religie***”.

Ținând cont că nu eram câmpinean, și nici măcar prahovean, și nici nu știam foarte multe despre Câmpina, speranțele mele erau foarte mici, dar m-am lasat dus de voia lui Dumnezeu. După depunerea dosarelor, la doar câteva zile s-a afișat rezultatul: „***Pe postul de preot de caritate la Spitalul Municipal Câmpina, începând de la 1 aprilie 2006, va fi numit teologul Butoiu Ionuț***”; în josul paginii era semnătura Preafericitului Părinte Teoctist, Patriarhul B.O.R. la vremea aceea. Chiar dacă părea de necrezut, visul meu era pe cale de a se împlini. Și acum sunt convins că nu am niciun merit, dar m-am gândit la cuvintele Mântuitorului Hristos: „***Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu pe voi***”. Atunci am căzut în genunchi și am făcut o promisiune solemnă: „***Doamne, Îți multumesc și Îți promit că Îți voi sluji toată viața cu credință***”.

După hirotonie am mers la spitalul din Câmpina pentru a vedea realitățile de la fața locului. Spre surprinderea mea, acolo nu era nimic care să semene cu ceea ce știam despre o biserică. Doar o cămăruță de câțiva metri pătrați, insalubră, cu o masă, un scaun și câteva icoane vechi. În mintea mea se nășteau întrebările ca niște ispite: „***Cum să fiu preot în aceste condiții primitive? Unde voi face Sfânta***

Liturghie și celelalte Sfinte Taine? Unde să țin Taina Spovedaniei? Cum să-mi fac datoria de preot slujitor al celor sfinte?”.

În scurt timp am realizat că trebuie să mă descurc cu ceea ce mi se oferă. Cu puțin efort și cu sprijinul unor oameni de suflet am transformat cămăruța de patru metri pătrați într-un mic paraclis, pe care l-am dotat cu tot ceea ce era necesar pentru slujire și în acel spațiu am început să slujesc Sfânta Liturghie.

La început eram doar eu, dascălul meu și o doamnă în vârstă care avea să-mi fie alături în toate încercările mele. Merită să-i pomenesc numele în această poveste de viață, pentru că doamna Mariana C. a fost și înseamnă pentru mine mai mult decât un ucenic; o femeie asemenea cu Apostolii, cu multă credință, cu frică de Dumnezeu și cu o trăire demnă, responsabilă, cu dragoste de Dumnezeu, de oameni și de tot ce are legătură cu Biserica.

Primul an a fost extrem de greu, din toate punctele de vedere, dar mă consideram atât de fericit și de împlinit că îi slujesc lui Dumnezeu încât nici frigul, nici lipsurile nu mă afectau cu nimic. Eram pur și simplu fericit că mă aflam în rândul slujitorilor lui Hristos. Foarte repede am început demersurile pentru construirea unei biserici, așa cum prevedea clauza numirii mele în postul de preot. Pentru mine nu clauza era atât de apăsătoare, ci cuvintele P.F. Teoctist care îmi răsunau în minte, deși trecuse ceva vreme de la aceea întâlnire. În ziua în care m-am dus să primesc Înalta Binecuvântare patriarhală, mi-a zis: „***Măi, eu am încredere că Sfinția Ta o să construiești această sfântă biserică acolo, numai frăția ta o poate face, altcineva, nimeni***”. De multe ori mă gândeam la cuvintele Prea Fericitului Teoctist, care mă avertizase cu privire la

greutățile pe care urma să le întâmpin în încercarea mea de a ridica un sfânt locaș în incinta unui spital. La început nu am înțeles greutatea cuvintelor Sale bazate pe o îndelungată experiență, dar după câteva luni am aflat răspunsurile, dar le țin doar pentru mine, nu din egoism sau din mândrie, ci pentru că le consider pietre de încercare menite să-mi dovedească vrednicia.

Proiectam în minte zi și noapte momentul reușitei mele. Mă gândeam cât de înălțător ar fi ca eu, un preot tânăr și fără experiență, fără prea mulți oameni de partea mea, să încep și să duc la bun sfârșit acest fabulos proiect. Uneori mă cuprindea teama, alteori amărăciunea, dar imediat simțeam harul lui Dumnezeu care îmi spunea să nu abandonez lupta. Nu vreau să detaliez greutățile prin care am trecut, pentru că ar suna ca o laudă de sine; știe Dumnezeu toate lucrările acestea.

Îmi amintesc că, după lungi perioade de muncă grea, susținută, extenuantă chiar, după multă alergătură, inutilă uneori, de la un ghișeu la altul, de la uși închise, alteori trântite în nas, obosisem foarte tare fizic, și mai ales psihic. Simțeam tot mai acut nevoia de o pauză de câteva zile, de un mic concediu pentru reîncărcarea bateriilor. Trebuia să regândesc strategia de pe „***câmpul de luptă***” pentru a reuși construirea unei biserici în incinta spitalului câmpinean.

În acest scop, în ziua de 4 august 2008, am decis să-mi iau cinci zile de concediu pentru a le petrece împreună cu familia, undeva departe de tensiunile de la Câmpina. Nu știam atunci că această decizie îmi va schimba viața pentru totdeauna. Cred că a fost hotărârea care a influențat esențial firul trăirii mele pe pământ. Nici azi nu știu dacă această hotărâre mi-a aparținut sau dacă a fost parte dintr-un plan dumnezeiesc.

2. O simplă nenorocire sau plan dumnezeiesc?

Împreună cu soția și fetița noastră în vârstă de aproape doi ani, am hotărât să mergem la mare cu câțiva dintre bunii noștri prieteni. Recunosc că la adoptarea acestei decizii eu am avut un rol important, deoarece după un sfert de secol de existență nu văzusem cum arată litoralul Mării Negre. Trebuie să vă mai spun că în acel moment soția mea era însărcinată în luna a șaptea, cu al doilea copil al nostru.

În data de 4 august 2008 am ajuns în Stațiunea Costinești chiar după apusul soarelui, fără a avea posibilitatea să văd marea mult visată. De aceea, a doua zi m-am trezit de dimineață arzând de emoție și de nerăbdare să văd cu ochii mei ce înseamnă plaja și marea, fiindcă până atunci le văzusem doar la televizor.

Din nefericire, aveam să constat că dorința mea pătimașă de a ajunge la mare nu prevedea nimic bun; nu am apucat să văd prea multe pentru că aproape imediat s-a întâmplat, nu știu cum s-o numesc, ***nenorocirea*** sau ***întâlnirea mea cu Dumnezeu***. La doar o jumatate de oră după ce am ajuns pe plajă, am urcat pe un loc mai înalt pentru a avea o vizibilitate mai bună. Nu știu bine cum, în ce mod sau ce formă, dacă am căzut sau dacă am plonjat în apă. Din câte îmi amintesc, am lovit apa cu capul în jos. Nu pot să ofer prea multe amanunte din două motive: mă doare chiar și amintirea acelor clipe și pentru că totul s-a petrecut într-o fracțiune de secundă.

Căderea mea a fost atât de violentă încât imediat după ce-am atins apa m-am lovit cu capul de nisip, iar corpul a alunecat inert, așezându-se pe fundul apei, aproape fără viață în el. Nu am realizat pe moment ce se întâmplase, deoarece a durat un timp până când m-a

prins durerea din urmă, dar tocmai suferisem o fractură completă de coloană cervicală. În termeni ușor de înțeles chiar și pentru un copil, reușisem să-mi frâng coloana vertebrală în zona gâtului, astfel încât de sub bărbie în jos am rămas complet paralizat, fără posibilitatea de a-mi simți trupul, ci doar niște dureri cumplite.

Fără ca cineva să observe, eu zăceam paralizat pe fundul mării pe care îmi dorisem atât de mult să o văd și să o simt, și care avea să-mi aducă sfârșitul ... sau începutul! De aici pot spune că a început un important capitol din viața mea, aflat sub semnul suferinței.

Curând după cădere am realizat că nu mai am deloc control asupra mâinilor și picioarelor, că nu pot să mai ies din apă, că mă înec și nu pot face nimic. E cumplit momentul în care înțelegi că urmează să pleci de pe pământ.

Față de moarte avem sentimente diverse, în funcție de anumiți factori care țin de educație, de experiență, de mediu, de religie sau de temperament. Dar, indiferent dacă ne înfricoșează sau ne lasă indiferenți, dacă ne produce coșmaruri sau ne stârnește amuzamentul prin anecdote pline de haz, atunci când moartea ne lovește, de fiecare dată ne ia prin surprindere, fiindcă nu ne vine să credem că ni se poate întâmpla chiar nouă. Puțini oameni pot spune că sunt pregătiți să întâmpine moartea cu indiferență sau cu detașare. Eu, personal, nu am întâlnit niciunul.

Prea multe despre experiențele dinaintea morții nu cunosc, dar vă pot spune că moartea prin înec trebuie să fie una dintre cele mai cumplite. Vă spun din propria-mi experiență, pentru că am stat paralizat sub apă aproape un minut, timp în care s-au întâmplat multe, despre care încă nu pot să vorbesc.

Acolo, în apă, total neputincios ca și cum aș fi fost legat de mâini și de picioare, înțelegând că urmează să mor, conștient că mă voi îneca, m-a apucat o spaimă de nedescris pentru că atât trupul cât și mintea refuzau să accepte moartea iminentă. Simțeam cum toată ființa mea se luptă pentru supraviețuire, dar nu puteam face nimic; în afara apei nimeni nu știa că eu mă zbat între viață și moarte, în mod conștient, însă fără să reușesc ceva în plan fizic. Atunci, în clipa aceea, cu tot corpul sub apă, în disperarea dată de prezența morții am avut impresia că pot striga după ajutor. Bineînțeles că nu mă auzea nimeni, pentru că strigătele de ajutor se petreceau doar în mintea mea. Frânturi de gânduri ajungeau la mine și mă tulburau. Mă gândeam la cei dragi, la părinții mei și că nu o să-mi mai văd niciodată soția și copilul, că nu voi fi prezent la nașterea copilului nostru care urma să vină pe lume în mai puțin de două luni. Mă gândeam că familia mea va suferi enorm, că vor fi lipsiți de ajutor fără mine. Mă gândeam la soția mea, cum se va descurca singură cu doi copii, mă gândeam la fetița mea care abia îmi zisese „tată”, și că viitorul meu copil nu-și va cunoaște tatăl, și la multe, multe altele. Și, în această disperare, mi-a venit un gând salvator: ***„Să mă rog”***... și am început să mă rog, dar nu prin rugăciunile învățate pe de rost la școală, căci nu era timp de rugăciuni ca la carte, ci prin rugăciuni simple ca niște implorări. Îmi amintesc că repetam o rugăciune, în timp ce prin gura mea intra din ce în ce mai multă apă: „***Măicuța Domnului, nu mă lăsa, Măicuța Domnului, ajută-mă!***”. Repetam permanent această scurtă rugăciune implorând mila divină pentru că doream cu disperare să trăiesc. O rugăciune rostită de milioane de ori în fracțiuni de secundă, care despart viața de moarte, în cumplitele dureri care făceau un

minut să pară o veșnicie, o durere care parcă nu avea sfârșit. La un moment dat am simțit o ușurare, am simțit o alinare pe care nu o pot exprima în cuvinte. Îmi este teamă ca nu cumva cineva să mă creadă nebun, dar am simțit o ***Prezență***; simțeam cum cineva mă atinge, mă mângâie și îmi vorbește. Am crezut pe moment că delirez din cauza durerilor și a disperării, și, din ce în ce mai tare, auzeam o voce feminină care îmi repeta în urechi: ***„Nu te teme, o să te scot de aici, dar mai întâi trebuie să vezi ceva în apă***”.

Nu pot și nici nu doresc să dau detalii despre ceea ce am trăit în apă. Vă spun doar că am văzut puntea dintre viață și moarte, tabloul complet al vieții mele, de când eram copil până în momentul accidentului, precum și ce se întâmplă după moarte până la intrarea în mormânt.

Simțeam tot mai adânc că mor și că viața mea mai atârnă de-un fir de păr și de-o fracțiune de secundă. Și, când stăteam uluit și înspăimântat privind la ce mi se revela acolo, în apă, am auzit aceeași voce feminină, dar de data aceasta nu mai era o voce caldă și blândă, ci o voce puternică, imperativă, obișnuită și autorizată să poruncească; o voce care a strigat în apă atât de tare încât mi s-a părut că tot ce era sub apă, și în afara ei, a auzit. Vocea, cu siguranță a Maicii Domnului, căci pe ea am chemat-o în rugăciunile mele, a poruncit: „***Gata, acum să-l scoateți afară***”. Deodată am simțit cum cineva sau ceva mă smulge de pe fundul mării; o forță deosebită mă elibera din capcana întinsă de moarte...

Apoi m-am trezit pe plajă, întins pe spate. Nu știu, nu înțeleg, nu pot să-mi explic nici azi cine și cum m-a scos din apă. Dacă a fost un om, Dumnezeu să-l răsplătească pentru asta în ceruri. Dacă a fost

Altceva sau Altcineva, eu nu știu; atâta știu, că m-am trezit pe plajă paralizat de la gât în jos, cu o mulțime de oameni care mă întrebau ce am pățit, care se uitau la mine mirați și înspăimântați. Înghițisem atât de multă apă încât aproape în permanență vomam, și de aceea nu puteam și nici nu-mi ardea să răspund la toate întrebările lor. În schimb, nu reușeam să înțeleg de ce nu mă pot mișca și de ce aveam acele dureri insuportabile.

Toți mușchii de la gât în jos mă dureau cumplit; aveam senzația că cineva îmi taie tot corpul în bucăți, din centimetru în centimetru. Erau dureri atât de înfiorătoare încât am fost tentat să cred că au fost inventate în iad pentru pedepsirea păcătoșilor; cel puțin așa le simțeam eu.

Între timp cineva sunase la 112, iar în câteva minute a venit o ambulanță, cu un medic și o asistentă medicală. Nici nu am observat când au ajuns lângă mine soția, fetița mea și prietenii noștri. Imediat cum m-a văzut, medicul a intuit gravitatea situației și, fără să se gândească la faptul că eu eram conștient, a zis către familia mea: „***Da, e clar, are coloana fracturată... Este foarte grav. Nu cred că va rezista până la spital***”. Atunci au început toți ai mei să plângă. Eu, însă, deși sufeream cumplit de durere, aveam o liniște nefirească raportată la gravitatea momentului.

În timp ce mă transportau cu targa, am simțit nevoia și am găsit în mine puterea să o liniștesc pe soția mea: „***Nu te teme, că nu mor. M-a scos Maica Domnului din apă, și, nu cred că a făcut-o pentru a mă lăsa să mor pe mal. O să vezi, are Dumnezeu grijă de mine***”. Cu multă rapiditate și extrem de profesioniști, cei de pe ambulanță m-au urcat în mașină și a început cursa contra cronometru

pentru salvarea vieții mele. Auzeam cum se trasmitea prin stație către spitalul din Costinești: „***Pregatiți tot ce trebuie că este grav, foarte grav, și este atât de tânăr***”, spunea medicul afectat de emoție. „***Dă-i Doamne să ajungem la spital..., măi băiete, să fii tare, mai rezistă puțin că imediat ajungem***”, auzeam ca prin vis încurajările medicului.

Chiar acum, când aştern pe hartie aceste amintiri, am lacrimi în ochi și mă simt copleșit de profesionalismul, de dăruirea acelor oameni cu vocație în salvarea de vieți omenești, care își doreau și luptau să mă țină în viață. Primii mei salvatori, cărora le voi rămâne recunoscator pentru viața mea, și-i voi pomeni în rugăciunile mele, sunt medicul, asistenta și soferul de pe ambulanța care m-a transportat la spitalul din Costinești. Nu-i cunosc pe acești oameni, nu le știu numele, dar ştiu că Dumnezeu nu va lăsa nerăsplătită nicio faptă bună.

Astăzi, când stau la masa de scris cu candela aprinsă la icoana Maicii Domnului, mă întreb ce anume a fost atunci pe 5 august, în ziua accidentului meu, cu o zi înainte de ***Schimbarea Domnului la față***? Ce-o fi fost? O greșeală omenească, o întâmplare sau plan dumnezeiesc? Dacă cineva ar ține cont de părerea mea, aș spune, după tot ce am trăit sub apă și mai apoi după tot ceea ce s-a petrecut până mi-am revenit din paralizie, că totul a fost un plan dumnezeiesc rânduit cu un scop pe care l-am descoperit puțin mai târziu.

3. Viața mea sub semnul incertitudinii

De aici, de la spitalul din Costinești, totul devenise critic şi se măsura în fracțiuni de secundă; viața mea, din punct de vedere medical, era aproape de ordinul trecutului. Eram pe cale să devin personajul principal dintr-o poveste care ar fi început cu celebra expresie:„***A fost odată un preot cu numele Ionuț***". Traumatismul cervical suferit de mine fusese atât de puternic încât aproape toată coloana cervicală era distrusă. Plamânii îmi erau plini de apă și de sânge, și în plus mai aveam și câteva coaste rupte. Creierul meu nu se mai oxigena în limitele normalului, și în consecință nu mai putea transmite prin nervii coloanei informații corecte către celelalte organe vitale ale corpului. Cu excepția capului, întregul meu organism era dereglat ca o jucărie stricată de un copil curios și neastâmpărat.

Acum cred că este nevoie să menționez rolul deosebit de important, în lupta cu timpul pentru salvarea vieții mele, pe care l-a avut prietenul meu bun, domnul Z. D., alături de care călătorisem spre mare. Cu un spirit practic ieșit din comun și cu o mare abilitate în a rezolva rapid și cu eficiență maximă problemele dificile apărute în cale, prietenul meu se implica trup și suflet în salvarea vieții mele. Ca și cum ar fi fost la el acasă, alearga prin tot spitalul din Costinești pentru a găsi urgent un aparat RMN și medici competenți să mă țină aici pe pământ. În același timp reușea să telefoneze unor medici, prieteni de-ai lui, care, datorită pozițiilor instituționale în care se aflau, au urgentat transferul meu de la spitalul din Costinești, la Spitalul din Constanța, iar după aceea la București, la Spitalul Clinic de Urgență „Bagdasar-Arseni".

În spitalul din Costinești s-a reușit efectuarea primei investigații RMN. În urma studierii rezultatului s-a constatat pentru prima dată gravitatea traumatismului vertebro-medular; până atunci fusese doar intuit de către medicii cu experiență. Coloana vertebrală cervicală era secționată atât de grav, încât după vederea radiografiei, medicii au dispus să se repete investigația RMN crezând că aparatul nu mai funcționa în parametri normali. Însă, după efectuarea celui de-al doilea RMN, nu mai era loc de nicio îndoială; în acel moment au realizat gravitatea accidentului meu.

În intervalul de timp în care eram transportat pe targă în diverse saloane pentru investigații medicale, total paralizat de la gât în jos, fratele meu a fost alături de mine reușind să-mi transmită o doză importantă de curaj, încredere și optimism. Afară, la intrarea în spital, soția și fetița mea așteptau cu inima strânsă vești bune despre starea mea de sănătate. Au fost ore cât o veșnicie, inimaginabil de grele pentru toată lumea, dar mai ales pentru mine pentru că nu înțelegeam de ce mâinile și picioarele mele nu voiau să mă mai asculte. Îmi venea să țip de durere pentru că nimeni nu avea curajul să-mi injecteze o nouă doză de calmante Nimeni dintre cadrele medicale nu avea curaj să ia vreo decizie, fiindcă orice mică eroare mă putea trimite direct la morgă.

Într-un final s-a hotărât transportarea mea la Spitalul din Constanța. De aici rețin faptul că la un moment dat a venit un medic neurochirurg, care a întrebat de membrii familiei mele, și văzându-i le-a zis: „***Luați-vă acum la revedere de la el***”. Apoi doctorul a căutat-o pe soția mea și i-a zis: „***Du-te și ia-ți la revedere de la bărbatul tău, dar încearcă să-l încurajezi***”. Toți plângeau în jurul meu de parcă mă

conduceau pe ultimul drum, și pe drept cuvânt, pentru că atunci opinia generală a medicilor era că nu voi ajunge în viață până la Constanța. ,,***Doamne, mă gândesc câtă durere, câtă suferință am provocat celor dragi fără voia mea!".***

Înainte de a fi instalat în ambulanța care avea să mă transporte la Constanța, soția mea cu copilul nostru de mână, deși fusese anunțată de medici că putea fi ultima dată când mă vedea viu, s-a apropiat de mine foarte calmă şi fără să lăcrimeze mi-a zis: „***Hai, fii tare, că suntem lângă tine și o să fie bine***".

De la Spitalul din Costinești la Spitalul din Constanța mi s-a părut că am ajuns foarte repede. Acolo am fost preluat de un medic chirurg, care, văzând analizele și filmul RMN a exclamat speriat: „***Vai de mine, nu e de competența noastră cazul acesta"***. Apoi, privindu-mă în ochii, m-a întrebat cu glas blând, vizibil emoționat: „***Câți ani ai băiete***?", iar eu i-am raspuns: „***Am 25 de ani, domnule doctor, și sunt preot***". După acest scurt schimb de replici, medicul și-a scos telefonul, a sunat pe cineva și a zis cu glasul stins, dar foarte convingător: „***Colega, mai rămâi în spital trei ceasuri ... îți trimit un preot foarte tânăr. Te rog, salvează-i viața!***".

Foarte repede s-au luat toate măsurile pentru transportul meu la București cu o ambulanță specială, perfect utilată, având la bord pe lângă șoferul ambulanței, o doamnă medic și o doamnă asistentă. Cred că a fost drumul cel mai greu și cel mai lung din viața mea. Cele mai grele ore parcurse de mine vreodată într-o mașină. Cu mai puțin de 24 de ore înainte călătorisem pe același drum, din direcție inversă, plin de bucurie și speranță că voi vedea marea, iar acum mă întorceam zdrobit de-o suferință fără margini.

În ambulanţă nu mai era lângă mine nimeni dintre cei dragi, așa că fără nicio rușine, învins de durerile crunte care-mi rupeau trupul în bucăți, am dat frâu liber strigătelor de durere, am țipat și mi-am scrâșnit măselele de durere. Și de data aceasta m-a binecuvântat Dumnezeu cu un echipaj peste măsură de răbdător, cu oameni care au empatizat până la lacrimi cu suferințele mele. Doamna doctor plângea lângă mine ca o mamă îndurerată lângă fiul ei muribund ... Mă abat puțin de la firul narațiunii mele. Mai tîrziu am aflat că doamna doctor, care se luptase să mă țină în viaţă având lacrimi în ochi, trecuse printr-o tragedie asemănătoare. Deși prin eforturile domniei sale fuseseră salvate o mulțime de vieți, chiar și viața mea, o singură viaţă nu reușise să salveze: viața fiului ei, care murise înecat cu câţiva ani înainte.

Când îi spuneam doamnei doctor că nu mai am aer și că nu mai pot respira, îi ordona șoferului cu multă autoritate să oprească mașina, și, împreună mă coborau din ambulanță pentru a primi aer proaspăt. La fiecare 10 - 15 km procedau în felul acesta. Nimeni nu s-a supărat, nimeni nu s-a enervat, nu am primit nici măcar un singur reproş. Pur și simplu acești oameni cu sufletul cât Marea Neagră se luptau să ţină aprinsă în mine scânteia de viață care se încăpătâna să pâlpâie înlăuntrul meu. ***Doamne, ce țară binecuvântată și ce români adevărați trăiesc pe aceste meleaguri. Ce oameni buni avem la noi în țară. Românii devin solidari mai ales în momentele cruciale ale vieții. Nu cred că poate să piară un astfel de neam!***

Îmi amintesc că auzeam cum mă strigau din când în când, probabil în momentele în care îmi pierdeam starea de conștiență: ***„Părinte, ține ochii deschiși, Părinte, nu închide ochii, să nu cumva***

să adormi, Părinte”, și de multe ori simțeam cum degetele doamnei doctor îmi țineau ploapele deschise. Asistenta îmi ștergea fața de transpirație, și îmi așeza pe frunte comprese cu apă rece. Aproape că nu au vorbit nimic între ele, doar se întorceau cu spatele la mine și își mai ștergeau lacrimile. La un moment dat a sunat un telefon, iar fragmente disparate dintr-o discuție aprinsă ajungeau până la mine: ***„E de gradul 0 ... și e atât de tânăr ... Doamne ... ați înțeles? ... dacă e nevoie stau cu el până dimineață în spital...***”.

În sfârșit, după ore lungi cât veacurile am ajuns la Spitalul „Bagdasar-Arseni” din București. Acolo, inima mi s-a strâns de durere o dată în plus pentru că primii oameni pe care i-am văzut când m-au coborat din ambulanță au fost mama și tatăl meu. Erau desfigurați de îngrijorare, și cu siguranță fuseseră informați cu privire la gravitatea situației.

La spitalul bucureștean am fost luat în primire de către medicul neuro-chirurg Dr. Florin Exercian. După câteva consultări rapide mi-a pus diagnosticul exact: **Traumatism vertebro-medular la nivelul c1-c5, cu moarte iminentă**. A transmis diagnosticul familiei mele, apoi a intrat în camera unde mă aflam singur pe un pat metalic, tare și rece. După ce doctorul s-a oprit în fața mea, înainte ca el să poată spune ceva, l-am întrebat direct: „***Domnule doctor, am șanse să mă vindec***?”. Iar domnia sa mi-a răspuns scurt, profesional și fără menajamente: „***Nu, domnule, nu, din păcate vei muri în câteva ore***”. Apoi și-a coborât privirea, parcă încercând să mai atenueze puțin din șocul provocat de sinceritatea răspunsului său și mi-a căutat mâna pentru a-mi da curaj în fața morții. Atunci, puțin contrariat, refuzând să cred ceea ce-mi spusese cu câteva clipe înainte, i-am zis:

„Cum așa, domnule doctor, credeți că Maica Domnului m-a scos din apă ca să mor în spital? Nu, nu cred c-o să mor!”. Doctorul m-a privit o clipă cu multă compasiune. Cu siguranță mai văzuse genul acesta de revoltă în fața morții, de aceea a preferat să nu contrazică un individ care, în opinia lui, avea deja în buzunar biletul de plecare din lumea aceasta. Apoi mi-a zis: „***Bine, domnule Părinte***”, și imediat a părăsit încăperea în care mă aflam.

Sfătuiți de către medici să-și păstreze cumpătul în fața mea, mama, tata, soția și prietenii au început să vină rând pe rând la patul în care stăteam imobilizat. Încercau să joace un teatru ieftin, să mă mintă, să-mi spună că nu e chiar atât de grav, dar privirea lor îi trăda atunci când erau obligați să mă privească în ochi. Vă mărturisesc că îmi era atât de milă de ei încât parcă mă afecta mai mult durerea lor. Deși încerca din răsputeri să nu-și arate disperarea în fața mea, tata era devastat, palid la față și nu se putea uita la mine, iar mama amuțise, fiind incapabilă să scoată măcar un singur cuvânt.

În seara zilei fatidice în care mi se întâmplase nenorocirea de a-mi frânge gâtul pe malul mării, pe la orele 21, a venit la mine un alt medic pentru a-mi adresa câteva întrebări, la care am răspuns cu multă greutate, deoarece nu îmi mai simțeam gura de durere. Având grijă să-mi imobilizeze gâtul cu o protecție specială, m-au condus într-o altă cameră, probabil într-o sală de consult. Medicul cu întrebările, tânăr ca și mine, cu barbă și foarte evlavios, avea datoria să mă pregătească pentru operația următoare: „***Părinte, doctorul Exergian propune să-ți stabilizăm gâtul rupt cu un halou, un cadru de fier, cu tije și niște șuruburi speciale. Procedeul e unul foarte dureros, să știi, dar îți oferă o șansă în plus să trăiești. Există riscul să***

mori chiar în momentul fixării, dar fără el vei muri cu siguranță. Ești de acord?". Nici nu am stat să mă gândesc la răspuns: „***Orice suport, domnule doctor, numai să rămân în viață***".

În timp ce purtam discuția legată de fixarea cadrului metalic pentru sporirea sanselor la viață, a venit la mine pentru a mă susține și preotul slujitor al spitalului. Acesta aflând că un preot rănit în urma unui accident cumplit urma să fie adus în spitalul în care el lucra, nu s-a îndurat să plece acasă și a ramas pentru a-mi fi alaturi: „***Multumesc din suflet, Părinte Eugen".***

După nouă luni de la internarea în spitalul bucureștean, Parintele Eugen a relatat povestea mea unui jurnalist de la ziarul *Lumina*. În urma acelui interviu a apărut în ziar un articol numit „***Când prin vene curg doar rugăciuni - Cârja credinței***", semnat de Costin Anghel. Redau mai jos ceea ce a declarat Părintele Eugen jurnalistului de la ***Lumina***:

„Când prin vene curg doar rugăciuni- Cârja credinței

Mare e puterea rugăciunii! Și mai mare-i mila Domnului.

Cel de-al doilea caz povestit de părintele Eugen Cucu, de la "Bagdasar-Arseni", este profund ca o pildă. <<O altă situaţie de memorat s-a întâmplat în anul 2008. Un preot din Câmpina, Ionuţ Butoiu, a fost adus de la Constanţa în Urgenţă, unde i s-a diagnosticat, în urma unui nefericit accident, o fractură cervicală cu paralizie totală, iar verdictul a fost: stare generală alterată grav, cu moarte iminentă. De la câteva ore câte au opinat medicii că va trăi au trecut câteva zile şi atunci s-a hotărât încercarea unei intervenţii chirurgicale de mare risc, iar operatorul principal, un nume cunoscut nu numai în ţară în traumatisme medulare, dr. Florin Exergian, le-a spus membrilor

familiei, eram de față, că dacă Dumnezeu va vrea ca el să trăiască, va trăi, dar de mers pe picioare nu va mai putea merge niciodată. Operaţia a fost laborioasă şi ce şi-a propus chirurgul a realizat cu "amendamentul" spus înainte de a intra în sala de operaţie: "Nu va mai putea merge niciodată!" Au urmat săptămâni chinuitoare de recuperare, iar la jumătatea lunii noiembrie pr. Ionuţ Butoiu a plecat acasă la familie, la cei doi copii, în cărucior, dar cu speranţa recuperării totale, deşi prognosticurile specialiştilor erau dintre cele mai sumbre. Părintele a continuat cu rugăciunea şi cu munca de recuperare individual. În luna aprilie 2009 primesc un telefon, iar părintele îmi spune că este jos în curtea spitalului şi a venit pentru un control programat la dr. Exergian, chirurgul operator şi autorul primului verdict. Am coborât să-l întâmpin gândindu-mă că a venit însoţit şi, evident, în cărucior. Nu mică mi-a fost uimirea să-l văd pe părintele coborând de la volanul maşinii personale, fără măcar să se sprijine într-un baston. Am plecat împreună spre cabinetul doctorului (e adevărat, cu paşi mai înceţi), dar important e că mergea pe picioarele sale fără niciun sprijin. Când ne-a văzut dr. Exergian intrând în cabinet, şi-a făcut o cruce largă şi a spus, adresându-mi-se: "L-a iubit Dumnezeu, părinte! Pentru mine era un om salvat de la moarte dar infirm pe viaţă">>. Dumnezeu a vrut ca părintele Ionuţ Butoiu să slujească încă ani mulţi de acum încolo".

Articol semnat de Costin Anghel,

În Ziarul *Lumina*, din 10. 04. 2010.

4. Luptă, rabdă și vei trăi!

După acceptarea mea verbală, dată cu prea multă ușurință fără a cunoaște ceva despre procedeele medicale utilizate pentru imobilizarea coloanei fracturate, a urmat ceea ce cred eu că se află la limita de rezistență a unui om. Am fost condus într-o cameră de operaţie unde urma să mi se fixeze, pe cap şi pe umeri, cadrul metalic salvator. Zgomotele produse de o asistentă prin mânuirea unor instrumente metalice îmi sfredeleau creierii şi îmi produceau fiori de groază; îmi imaginam că mă aflu într-o cameră de tortură, special pregătită pentru a-mi provoca cele mai subtile și mai rafinate dureri inventate de mintea umană în perioada inchiziției.

Familiarizată cu instrumentele unui mecanic sau instalator, doamna asistentă se străduia din răsputeri să pregătească sala de operație până la venirea doctorului. În timp ce pregătirile pentru operație erau în plină desfășurare, în cameră a intrat medicul Podea, care a venit la mine și mi-a zis: „***Urmează chinul părinte, dar fii tare, te rog!***”. Înțelesul cuvintelor rostite de medicul Podea, înainte de începerea operației, îmi intra în cap aproape în același timp cu șuruburile care îmi fixau coroana de metal menită să-mi imobilizeze gâtul.

În momentul în care primul șurub îmi atingea fruntea, intrând în carne până la os, fără anestezie, am crezut că voi leșina de durere; am urlat ca un animal rănit de moarte și atât de tare încât am crezut că mi-am distrus corzile vocale pentru totdeauna. Apoi a luat al doilea șurub și l-a fixat tot în frunte, dar în partea opusă celui dintâi. Medicul Podea, un bărbat tânăr, cu barbă și cu un chip de om

bun, fixa șuruburile în capul meu cu mare atenție, ștergându-și la anumite intervale de timp sudoarea de pe frunte și lacrimile din barbă. „***Mai e puțin ... mai rabdă puțin***”, îmi zicea doctorul simțind că puterile sunt pe cale să mă părăsească. „***Nu mai rezist, nu mai pot domnule doctor***”, mă plângeam eu ca un copil, epuizat și tremurând tot de chin și neputință.

La un moment dat, când credeam că inima mea nu va mai rezista torturii la care eram supus spre binele meu, câteva vorbe spuse de medic m-au ajutat să uit pe loc de toate suferințele. Aproape de finalul intervenției, sângele izvorât din orificiile făcute de șuruburi se scurgea pe fața și pe barba mea, în timp ce eu stăteam paralizat și desfigurat de durere, cu coroana aceea pe cap și cu ochii fixați în tavan. Medicul, afectat și el de lacrimile mele și de chinul prin care tocmai trecusem, dar și de efortul depus, s-a îndepărtat puțin de masa de operație parcă pentru a-și admira „***opera***”. Văzând coroana de fier fixată pe capul meu, cu sângele șiroind pe față, după o clipă de tăcere mi-a zis cu multă căldură în glas, cunoscând durerile pe care le-am îndurat: „***Parcă ai fi Hristos pe cruce, Părinte***”. Când mintea mea, alterată de tot zbuciumul ultimelor ore, a descifrat adevăratul mesaj al cuvintelor spuse de medic, în acel moment am uitat de durere, mi-am recăpătat stăpânirea de sine și mi-am zis: „***Câte a suportat Hristos pentru mine, cât a răbdat și cât a suferit pe cruce pentru lumea toată, iar eu stau și mă jelesc aici ca o băbuță paralitică, lipsită de credință”.*** Și deodată am simțit o ușurare, o liniște sufletească fără margini, de parcă intrase în mine o putere dincolo de rațiune; parcă nici durerile nu mai aveau aceeași intensitate.

Dupa finalizarea procedeului de stabilizare a coloanei prin haloul special, medicul mi-a sărutat mâna dreaptă, și apoi, ținând mâna mea în mâinile lui, mi-a zis: „***Ești tare, domnule, ne vedem dimineață, că de-acum nu mai mori!***”.

După un timp am început să mă simt din nou neputincios. Au intrat să mă vadă familia, prietenii și cunoscuții mei veniți la spital să mă încurajeze. Eu nu știam cum arată mecanismul fixat pe capul meu, și nici nu-mi închipuiam cât este de înspăimântător la vedere, până când cineva mi-a făcut o poză, la câteva zile după operație.

Probabil din pricina coroanei metalice mai puţin obișnuite, toți cei care intrau să mă vadă se îngălbeneau la față și căutau să iasă afară din salon cât mai repede. Erau îngroziți de ceea ce vedeau, însă nu știau că aparatul acela, care provoca fiori de groază la prima vedere, de fapt mi-a salvat viața. Unii dintre prietenii mei au avut tăria să-mi spună, abia după câțiva ani de la acel moment, că s-au

rugat la Dumnezeu să-mi oprească suferința, să pot muri în pace. Le-am spus să stea liniștiți că am avut și eu momentele mele de renunțare.

Noaptea aceea, prima în spital, a trecut foarte, foarte greu pentru că sufeream dureri cumplite. Nu știam ce mă doare mai tare: capul cu acele „*săgeți*” metalice înfipte în el sau restul corpului. Pe lângă toate acestea era și o căldură sufocantă care făcea aerul irespirabil, iar transpirația îmi intra în ochi provocând-mi o stare sporită de disconfort fizic și psihic.

În acele zile trupul meu, asupra căruia nu aveam niciun control, era supus unor dureri greu de suportat. Numai Dumnezeu știe cum am rezistat. Și acum, după aproape un deceniu de la accident, parcă mai resimt durerile de atunci. Când simțeam că mă liniștesc oarecum și începeam să mă acomodez cu acel halou pe cap, veneau infirmierele la anumite intervale de timp pentru a mă mișca de pe o parte pe alta a corpului să nu fac „***escare***” greu vindecabile, un fel de distrugere localizată a epidermei, care poate să apară la pacienții imobilizați la pat. De fiecare dată când mă mișcau doar un centimentru, aveam senzația că un fierăstrău cu dinții tociți îmi sfârtecă tot corpul. Era cumplit... Când le vedeam intrând pe ușă înțelegeam că urmează tortura, și de aceea începeam să plâng și să implor ajutorul divinității înainte ca ele să mă atingă, iar „***Doamne, ajută-mă***” era rugăciunea nelipsită de pe buzele mele în acele grele momente.

Noaptea trecea cumplit de greu. De fapt, toate nopțile au trecut deosebit de greu timp de două săptămâni. Îmi amintesc că mai bine de o săptămână nu am dormit aproape deloc, nici ziua și mai ales noaptea, pentru că în timpul nopții aveam senzația că se întețesc

durerile. Uneori, când se întâmpla să ațipesc câteva minute, mă trezeau niște dureri inimaginabile pe care nu am cum să le explic în cuvinte; deși credeam despre mine că sunt un barbat puternic, recunosc că am plâns pe patul de spital cât pentru două vieți de om. De aceea, în rugăciunile mele rostite de multe ori fără jenă, ca un om slab și cu voce ridicată, îl imploram pe Dumnezeu cu glasul înecat de lacrimi: „***Doamne, te rog, dintr-un minut, măcar 5 secunde să nu mai simt durerea!***”.

În prima dimineață din spital a venit în salon medicul neurochirurg, care avea să-și asume curajul de a mă opera pe coloană. S-a apropiat de mine și mi-a zis cu multă convingere: „***Domnule, primul pas a trecut. O să stai așa în pat nemișcat timp de o săptămână, iar dacă se întâmplă să nu mori, te voi opera. Trebuie să înțelegi că eu pot doar să-ți salvez viața, dar de la gât în jos vei rămâne paralizat pentru totdeauna și nu o să mai simți nimic câte zile vei avea!***”. Poate că pe alții vestea aceasta i-ar fi zdruncinat psihic definitiv, dar pe mine nu m-a afectat, ba dimpotrivă. Vestea primită că după operație nu voi mai simți nimic niciodată, nu doar că nu m-a înspăimântat, ba chiar m-a bucurat, fiindcă după noaptea de groază trăită aveam doar un singur gând: să scap de durerile acelea cumplite și să trăiesc, atât... restul nu intra în calculele mele.

După întâlnirea cu medicul care urma să-mi salveze viața au urmat 7 zile și 7 nopți incredibil de lungi și de dureroase. Starea mea de spirit și sentimentele mele alternau, trecând cu ușurință de la agonie la extaz. Pe de o parte eram fericit că mă vizitau foarte mulți preoți, prieteni și rude care îmi arătau multă compasiune, iar pe de altă parte prezența acestora îmi provoca mult rău. Fiind atât de mulți mă oboseau cumplit și uneori nu mai puteam să-i suport. Unii dintre

ei încercau să se prefacă, să-mi transmită încrederea lor că situația nu-i chiar atât de gravă, dar eu știam care era adevărul. Acum le cer iertare pentru gândurile mele de om bolnav și totodată le mulțumesc tuturor pentru că și din dragostea lor mi-am luat puterea de a rezista.

În anul acela a fost un sfârșit de vară foarte fierbinte. Din această pricină respiram cu greutate, iar căldura din salon ajungea să fie comparabilă cu dogoarea unui cuptor încins. Mulțimea de vizitatori sporea senzația de căldură sufocantă. Singura persoană care nu m-a obosit niciodată și din a cărei prezență se hrănea sufletul meu era mama mea; ea împreună cu tatăl meu au fost îngerii mei păzitori. Cred că nici mama, nici tata nu s-au odihnit deloc în perioada aceea. Pe mama cel puțin îmi amintesc că am văzut-o și am simțit-o aproape tot timpul, până la ieșirea mea din spital. Cred că mama s-a identificat cel mai mult cu suferința mea. În acest timp, soția mea se chinuia acasă cu o fetiță de aproape doi anișori, care nu înțelegea nimic din tot ce se întâmpla în jur, și cu un prunc care abia aștepta să vină pe lume fără să știe ce pătimeau părinții lui.

În acele zile, până în momentul operației, am simțit că am murit și am înviat de nenumarate ori din pricina durerilor fizice și sufletești. Puțină alinare îmi producea masajul pe care mi-l făceau cei apropiați la rugămintea mea. Trupul meu simțea aproape în permanență necesitatea unui masaj. Când se opreau din masaj reveneau niște dureri cumplite. De aceea, înțelegând efectul benefic al masajului asupra mușchilor și nervilor mei, de fiecare dată când venea cineva în vizită, întrebându-mă dacă mă poate ajuta cu ceva, răspundeam ca un robot: „***vă rog să-mi faceți puțin masaj***”.

În săptămâna dinaintea operației m-am rugat cel mai mult, sau cel puțin nu-mi amintesc altă situație în care să fi avut atâta nevoie de rugăciune. Atât de mult și de des am rostit ***„rugăciunea inimii”*** încât, la un moment dat, am avut senzația că se rostește singură.

În toată această perioadă au venit mulți medici să mă consulte, pentru a lua împreună cea mai bună decizie legată de operația pe coloană. Intervenția chirurgicală era pe cât de laborioasă, pe atât de riscantă, pentru că medicul era obligat să lucreze cu o precizie de zecimi de milimetru. Fiind vorba de nervii din măduva spinării, o singură eroare ar fi fost sinonimă cu moartea, de aceea era atât de greu de luat o decizie. Cu toate acestea, Dr. Exergian a dat dovadă de mult curaj și cu multă fermitate a decis să mă opereze, asumându-și toate riscurile.

În zilele dinaintea operației, îmi era foarte greu în prima parte a dimineții, între orele 8 și 9, când se făcea vizita generală. Aparținătorii nu aveau voie să rămână în saloane, eu fiind obligat să stau mai mult de-o oră fără supravegherea părinților mei. Timpul se scurgea atât de lent încât minutele mi se păreau ore; suferința dată de imposibilitatea de a mă mișca de la gât în jos nu poate fi exprimată în cuvintele cunoscute de mine. Încercați o clipă să vă imaginați tortura provocată de picăturile de transpirație, care alunecau cu încetinitorul pe fruntea mea până îmi intrau în ochi, în ciuda încercărilor mele disperate de a mă proteja prin închiderea pleoapelor. Când revenea în salon după vizita medicală, mama nu înțelegea de ce aveam ochii roșii și tulburați de parcă aș fi băut toată noaptea într-o tavernă neaerisită și plină de fum.

Nu am putut mânca absolut nimic în aceste zile, dar beam foarte multe lichide. Aveam probleme cu somnul, respiram cu dificultate

doar pe gură, și de multe ori aveam senzația de sufocare, de aceea strigam foarte des că nu am aer. Imediat veneau asistentele cu masca de oxigen și reușeau să mă readucă la o respirație aproape normală.

După teroarea trăită în acele zile recunosc că am trăit și un episod enervant, care acum îmi pare aproape amuzant. De multe ori când rămâneam singur, dimineața între orele 8 și 9, o muscă neastâmpărată venea și mi se așeza ba pe obraz, ba pe frunte, ba pe nas. Încercam să o alung suflând spre ea, dar fără succes; era atât de insistentă și de perseverentă în acțiunile ei de parcă cineva i-ar fi dat misiunea să mă necăjească. Într-o dimineață, văzând că musca buclucașă nu-mi dă pace, că mă bâzâie și mă gâdilă fără încetare, am amenințat-o ca pe o ființă rațională, care ar fi putut să mă înțeleagă, provocând câteva zâmbete colegilor de salon: „***lasă că ți-o coc eu***”; am așteptat cu multă răbdare momentul în care zbura aproape de gura mea, iar când a intrat în zona potrivită de atac, am deschis gura rapid și am înghițit-o. Izbânda repurtată în fața micuței zburătoare m-a costat scump. Pe lângă faptul că mi-a bâzâit în gură ceva timp până am înghițit-o, curând după aceea am început să am o senzație neplăcută de vomă. Cu toate că m-am chinuit după aceea vreo câteva ore, sentimentul că am reușit să scap de vrăjmașul care îmi tulbura liniștea, mi-a înseninat restul zilei.

După patru zile de la internarea mea în spitalul din București a venit o asistentă medicală specializată în procedeul „***ASIA***”, un fel de control integral al corpului, având rolul de a evidenția starea generală de sănătate și modul în care răspunde organismul la stimuli exteriori.

Scara procedeului ASIA este de la 0 la 10, valoarea maximă fiind sinonimă cu starea de normalitate, iar valoarea minimă cu paralizia

totală. În cazul meu, majoritatea valorilor erau uimitori de mici, multe dintre ele având valoarea 0, ceea ce însemna că din punct de vedere locomotor sau senzitiv eram paralizat complet. Asistenta a rămas impresionată de optimismul meu față de gravitatea situației existente.

În aceste zile de cumpănă, până la intervenția chirurgicală, m-au vizitat foarte mulți preoți, prieteni sau doar cunoscuți, fapt care a stârnit câteva comentarii răutăcioase printre asistente. O asistentă, deranjată de mulțimea reverendelor de pe holurile spitalului, chiar a întrebat: „***Ce e, domnule, cu atâția popi pe-aici!?***”. Frații mei preoți m-au ajutat neașteptat de mult, dovedind solidaritate față de durerea unui coleg de-al lor în toate modalitățile posibile: m-au susținut moral, m-au ajutat foarte mult financiar și s-au rugat pentru mine în bisericile lor prin Taina Sfântului Maslu. În mare parte, acestor oameni le datorez viața mea și le voi rămâne recunoscător până când Dumnezeu mă va chema la El.

Așa cum v-am mai spus și înainte, unii dintre colegii mei veniți la mine credeau că e ultima dată când mă vor vedea în viață. Îmi amintesc de un bun prieten preot, venit să mă vadă, afectat de starea gravă în care m-a găsit, poate din greșeală sau poate cu intenție, în loc să-mi citească rugăciuni potrivite pentru cei bolnavi, de vindecare și de iertare, mi-a citit rugăciunile pentru cei care trag să moară, pentru „***iesirea cu greu a sufletului***”. Când am auzit cuvintele „***primește Doamne, sufletul robului Tău...***” am strigat imediat la el: „***Părinte, ai grijă ce faci că ai greșit pagina!***”.

Nu pot uita cum într-o dimineață, pe neașteptate, au intrat pe ușa salonului meu toți colegii profesori de la școala unde predam câteva ore de Religie. Au venit toți și toți plângeau. Ei plângeau de mila mea,

iar eu de dragostea și compasiunea lor.

De asemenea, nu pot să uit vreodată cât de mult m-a ajutat o doamnă asistentă, M.V, de la spitalul câmpinean unde eu slujeam ca preot de caritate; nu știu cum reușea, dar venea la câteva zile în București să-mi dăruiască bănuții pe care îi strângea prin spital pentru mine. Mult m-a ajutat, pentru că situația mea financiară nu era deloc bună, iar în spital apăreau tot felul de probleme.

În noaptea de vineri spre sâmbătă, înainte de operație, am avut niște dureri de neînchipuit care m-au făcut să abandonez lupta pentru viața mea. Atunci, învins de suferință, am cedat și I-am strigat lui Dumnezeu: „***Doamne, Te rog, ia-mă la Tine că nu mai pot … nu mai rezist!***”. În acele momente, din pricină că mă doborâseră durerile, în neputința mea uitasem de preoție, de cei dragi, de toate eforturile celor din jurul meu, astfel încât ajunsesem în situația de a-mi chema moartea ca pe-o izbăvire. Și deodată, când am închis ochii câteva secunde, am auzit în minte ca un ecou o voce de femeie care-mi spunea: „***Luptă, rabdă și vei trăi!”***. Imediat am trezit-o pe mama, relatându-i exact ceea ce auzisem. Mama s-a speriat, a ieșit din salon și l-a chemat pe tata care ațipise în picioare, rezemat de un perete: „***Vino repede! Cred că băiatul nostru a înnebunit!***”. Nu știu cum am auzit vorbele lor, deși erau amândoi mult prea departe. Când au venit la mine, i-am zis mamei: „***Tu crezi în Maica Domnului?***”. „***Da, părinte, cred!”***, a răspuns mama ca la spovedanie, având lacrimi în ochi. „***Atunci ai încredere în vorbele mele că nu am luat-o din loc***”. Spre dimineață, din nou mi-au răsunat în urechi câteva cuvinte cu caracter profetic, pe care nu știu cine le-a rostit, dar pe care eu le-am pus la inimă și am crezut în ele cu toată puterea mea: „***O să mergi pe***

picioarele tale și o să construiești sfânta biserică!". E inutil să vă mai spun că aceste vorbe mi-au rămas întipărite în minte toată ziua și doar la ele mă gândeam. Mi-a trecut și mie prin minte întrebarea dacă nu cumva din cauza durerilor începusem să pierd contactul cu realitatea și să aud voci ca cei cu mintea deranjată. Atunci eram puțin confuz și tulburat. Nu știam ce să mai cred. Dar, astăzi știu și cred cu toată puterea ființei mele!

Un alt episod tragic s-a petrecut cu mine într-o sfântă zi de duminică, înainte cu o zi de operație. Mult mai afectat de acest episod a fost tatăl meu. În acea noapte i-a venit rândul să rămână lângă mine, să mă supravegheze. La miezul nopții au reînceput durerile care aproape mă scoateau din minți. Tata mă privea neputincios, plimbându-se prin salon ca un leu în cușcă, dar cu lacrimi în ochi. Sunt convins că dacă atunci i-ar fi cerut cineva să-mi dea inima lui, mi-ar fi oferit-o fără nicio reținere. La un moment dat, sfâșiat de incapacitatea de a veni în ajutorul meu, s-a îndreptat spre cabinetul asistentelor pentru a le cere ajutorul. Doamnele i-au raspuns clar, fără echivoc, dar cu multă delicatețe, că nu au voie să intervină și că au primit ordin să nu-mi administreze niciun fel de medicament; acestea erau dispozițiile primite de la superiorii lor. Întorcându-se în salon unde îl așteptau gemetele mele, l-am implorat: „***Tată, fă tu ceva, te rog!***". Atunci, încercând să-mi aline cumva durerile, a căutat în geanta lui și întâmplător a descoperit o fiolă de algocalmin. A spart fiola, a vărsat conținutul pe o linguriță și apoi a turnat banalul analgezic în gura mea deschisă, fără să bănuiască efectele devastatoare pe care le putea avea un medicament obișnuit asupra mea. După aproximativ o jumătate de oră am constatat că toate durerile încep să se estompeze, până când au dispărut ca prin farmec. După șase zile de durere

neîncetată, trăiam acum câteva clipe în care nu mai sufeream. Îmi venea să urlu de bucurie. Numai că, din nenorocire, după câteva minute au apărut reacțiile adverse; am început să tremur tot, să fac spume la gură, apoi cred că am leșinat sau am intrat în comă. Mi se părea că aud ca prin vis cum strigă tata după ajutor. Apoi, nu mai știu nimic...

Dimineața încă nu-mi revenisem în totalitate, când l-am auzit pe Dr. Exergian foarte supărat, întrebându-l pe tata cu glas ridicat: „***Ce i-ați dat? Ce i-ați dat?***”. Când tata i-a răspuns speriat de gestul său nesăbuit, doctorul parcă și-a pierdut mințile: „***Ieși afară, l-ai omorât cu mâna ta!***”. Din fericire n-am murit, iar tata a scăpat cu conștiința curată.

Nu știu cum au reușit să mă readucă în simțiri, dar la ora 7 au venit să-mi dea vestea cea mare, că în cel mult o oră voi intra în operație. Nu sunt capabil să exprim starea de fericire care m-a cuprins atunci! Gândeam ca un om simplu, văzând partea plină a paharului, că mai rău de cum mă simțisem până atunci nu avea cum să-mi fie. Iată rezumatul raționamentului meu: în scurt timp îmi vor face anestezie și durerile vor înceta, iar, pe de altă parte, dacă operația nu reușea, voi trece „dincolo” fără să mă doară ceva. Simplu, nu?

Asistentele au început să mă pregătească pentru intervenția chirurgicală. Mai întâi m-au ras în cap, apoi mi-au îndepărtat barba. În mintea mea arătam ca un pușcăriaș, nu ca un preot, iar asta m-a durut un pic. Apoi, cu un pat mobil, doi infirmieri m-au condus în sala de operație în aplauzele colegilor de salon și ale aparținătorilor. În acel moment am avut senzația că toți cei prezenți credeau că intervenția medicală va fi încununată de succes.

În dimineata operației erau alături de mine numeroși preoți, prieteni, cunoscuți și toată familia mea. Erau atât de mulți încât blocaseră holul de așteptare din fața sălii de operație. M-au îmbrățișat pe rând cu speranța că Dumnezeu și medicii vor face o minune cu mine. l-am rugat să nu mai plângă, ca eu să intru liniștit în operație. Deși au încercat, nu au reușit să mă asculte. Ultimul care a venit să își ia rămas bun de la mine a fost tatăl meu; i-am zâmbit și i-am făcut cu ochiul ștrengărește ca și când doar noi doi știam că totul se va termina cu bine, și apoi i-am zis sigur pe mine: „***Tată***, ***stai liniștit***, ***ne vom revedea peste câteva ore***”.

În sfârșit, am ajuns în sala de operație. În acele momente am simțit lipsa familiei mele care îmi dădea putere. Înainte de operaţie am rostit o ultimă rugăciune: „***Doamne, dacă Tu crezi că mai am ceva de făcut aici pe pământ, ridică-mă din patul suferinței! Dacă nu, ia-mi durerile, iartă-mă și primește-mă la Tine”.*** Apoi, am adormit încrezător în viitorul meu; ştiam că mă aflam sub protecţia Maicii Domnului şi a medicilor.

5. Sub protecția Maicii Domnului și a medicilor.

Cititorul va descoperi în acest loc o parte din amintirile pe care le-am păstrat în memorie, legate de timpul în care am fost nevoit să suport dificila și riscanta operație pe coloană. Deși, la început, ceea ce am trăit și văzut în timpul operației nu se afla în planul acestei scrieri, după discuția avută cu profesorul Niculaie Meleacă, prietenul meu și totodată „*arhitectul*" mărturisirii mele, am decis că nu avem dreptul să ascundem episodul în care eu am murit și apoi am revenit la viață.

Cei care cred în Dumnezeu vor găsi în această parte a cărții elementele necesare consolidării credinței lor în puterea divină, în mila Maicii Domnului și în dragostea Domnului nostru Iisus Hristos. Există și posibilitatea ca o parte a cititorilor să considere că au de-a face cu genul de literatură science-fiction. Pentru cei care nu cred deloc în Dumnezeu sau pentru cei care încearcă să-și explice totul prin puterile rațiunii lor, acest capitol poate reprezenta un simplu caz de reușită medicală. Din punctul meu de vedere, fără a fi subiectiv, aici pot fi aplicate și înțelese pe deplin cuvintele Sfintei Scripturi: „***Şi toate câte veţi cere, rugându-vă cu credinţă, veţi primi***" (Matei 21, 22).

Spuneam la începutul acestui capitol că nu aveam de gând să scriu prea multe despre momentele din timpul operației; pe de o parte fiindcă mă înspăimântă și mă înfioară și acum la aproape un deceniu de atunci, iar pe de altă parte, îmi vine destul de greu să tratez un subiect care e dincolo de puterea omului de-a înțelege. În general, oamenii au nevoie de dovezi concrete pentru a înțelege și pentru a crede, iar eu nu pot aduce decât două mărturii în sprijinul minunii trăite în propriul meu trup: ***cuvântul meu și faptul că sunt în viață.***

Poate cuvântul meu nu este demn de a fi crezut de toată lumea, dar cu siguranță poate să surprindă pe oricine diagnosticul medicilor care au declarat că voi muri în câteva ore și apoi că nu voi părăsi căruciorul cu rotile niciodată.

Am intrat în sala de operație cu un singur gând: „***totul se va termina cu bine***”. Anestezistul mi-a adresat câteva întrebări, pe care le va repeta la trezirea mea, apoi m-a anunțat că în câteva clipe voi adormi, dar ne vom revedea după câteva ore. Îmi amintesc că am întrebat: „***oare o să mă mai trezesc?***”. Mi s-a răspuns: „***cu siguranță***”, apoi am adormit.

Imediat după anestezie, ceva s-a petrecut în trupul meu și în sufletul meu. Într-un mod pe care nu-l pot explica pe cale rațională, am văzut practic ce se petrece în sala de operație și în sala de așteptare. Vă spun doar că nu înțeleg cum am reușit să văd anumite lucruri, deși eu mă aflam în acel timp pe masa de operație, sub efectul anesteziei. Am văzut cum unii dintre ai mei plângeau, cum alții discutau și se îmbărbătau reciproc, cum alții se rugau, iar alții cereau permanent informații despre ce se petrecea în sala de operație.

După ce am terminat de explorat spațiul din afara sălii de operație, mi-am îndreptat atenția la ceea ce „***meșterea***” medicul în trupul meu. În acest timp, eu simțeam o incredibilă stare de imponderabilitate; mă puteam deplasa cu multă ușurință oriunde doream, de la pardoseala în tavan, din tavan în pardoseală, și în jurul mesei de operație. Vedeam și auzeam tot ceea ce se întâmpla cu mine și cu echipa medicală, dar nu simțeam nimic. La un moment dat, în joacă, am dorit să iau un instrument de pe masa asistentelor, să le pun vigilența la încercare. Am rămas puțin nedumerit că mâna mea încerca în zadar să prindă acel obiect, care deși se afla lângă mine și

era cât se poate de real, totuși avea consistența aburului de deasupra unei vas de bucătărie. Mâna mea trecea prin acel instrument, dar și prin masa pe care se afla. După ceva timp, plictisit de lipsa de activitate am încercat să-l ating pe medicul care se afla aplecat peste trupul meu, să-l fac atent că sunt și eu acolo. Dar am trecut prin el ca printr-o ușă fără geam, ca printr-o imagine holografică formată din particule luminoase. Am început să strig la ei, să le atrag atenția că eu nu mă aflu în trupul meu și că am capacitatea să particip efectiv la operația pe care ei o făceau trupului meu anesteziat. Dar nu mă auzea nimeni, iar eu mă plimbam prin sala de operație ca un spectator la un film tridimensional.

Ceva grav s-a întâmplat la un moment dat și mi-a atras atenția; era agitație mare în jurul mesei, doctorii se mișcau cu febrilitate, asistentele forfoteau haotic pe lângă aparatura medicală, iar anestezistul verifica compoziția și debitul aerului care intra prin masca așezată pe fața mea. Cineva cu o voce panicată i-a anunțat pe cei prezenți că nu mai aveam puls. Fără ca eu să simt ceva și spre disperarea medicului anestezit, inima mea încetase să-și mai facă datoria.

În apropierea mesei pe care se afla trupul meu cu inima oprită, eu priveam cu ochii aproape ieșiți din orbite (nu mă întrebați cu ce ochi priveam că nu pot să explic), surprins de agitația din preajma mea, cum doctorii încercau să-mi reporenească inima. Nu știu cât a durat resuscitarea la care eu asistam neputincios; la un moment dat, medicul Exergian și-a scos mănușile chirurgicale, și-a dat la o parte masca de la gură și a exclamat dezamăgit: „***îmi pare rău pentru el***”. Apoi a părăsit sala de operație. Nu-mi venea să cred că renunțase la viața mea atât de ușor. Am început să strig că eu nu am murit, că

sunt printre ei, dar nimeni nu mă auzea. Doar medicul anestezist continua să spere în șansele mele. Îmi apăsa pieptul cu putere și spunea sacadat, roșu la față de atâta efort: „***hai măi, hai măi, hai măi!***”. Atunci a intrat alt medic, m-a examinat grabit, a consultat aparatele conectate la trupul meu și apoi a dat ordin unei asistente: „***Scrie în fișa pacientului: decedat la ora 10 și 15 minute***”. În acest timp anestezistul se încăpățâna să lupte pentru viața mea și apăsa pe inima mea, mai tare, mai repede şi cu mai multă hotărâre. Apoi, în apropiere am auzit o voce care creștea în volum și intensitate după fiecare cuvânt rostit: „***Am un semn, a revenit, crește, are puls, are puls, are puls … chemați-l pe domnul doctor!***”. Dr. Exergian s-a întors în fugă în sala de operație, a privit spre aparate, apoi spre mine și a zis către echipă: „***Doamne, Doamne … să continuăm operația!***”. Asistenta care se grăbise să-mi completeze fișa cu data și ora decesului a întrebat nedumerită: „***Și eu ce fac, ce scriu aici?***”. Cineva i-a poruncit pe un ton aspru să rupă tot ce a scris și să ajute la operația care fusese reluată cu mai multă determinare. Aproape de finalizarea operației, am simțit cum o forță puternică mă trage, mă absoarbe de lângă masa de operație și mă introduce din nou în trup. După finalizarea operației, care a constat în introducerea în coloană a unei tije din metal inoxidabil, prinsă cu șuruburi, am fost înștiințat de aceeași „***voce***” caldă și plină de compasiune:„***Gata, ai scăpat cu bine, o să mergi și o să-I slujești lui Dumnezeu!***”. După un timp m-am trezit la reanimare.

La scurt timp după operație, echipa medicală responsabilă de operația mea a ieșit pe hol, iar dr. Exergian, foarte obosit, a rostit cu multă blândețe câteva cuvinte cu mâna pe umărul tatălui meu: „***Vă anunț că, din fericire pentru tânărul nostru preot, operația a***

decurs așa cum ne-am dorit. Gata, i-am salvat viața! Se află în afara oricărui pericol, dar, cu tristețe vă spun, nu va mişca niciodată mâinile sau picioarele". În primul moment, toți au fost sub influența pozitivă dată de vestea că am scăpat cu viață, iar bucuria lor era fără margini, dar s-au întristat rapid când au realizat că voi rămâne captiv toată viața într-un scaun cu rotile.

După trezirea din anestezie, cu inima aproape să-mi sară din piept de frică și emoție, am așteptat câteva minute revenirea durerilor cumplite avute înainte de operație. Când am fost convins că operația m-a eliberat din focul iadului trăit pe pământ, am fost nespus de fericit și nu știam cum să-mi manifest recunoștința. Medicul Exergian a venit la mine, seara la vizita obișnuită, și m-a întrebat de starea de sănătate: „***Sunt foarte bine, domnule doctor. Vă mulțumesc din toată inima. Cu ajutorul dumneavoastră și al Maicii Domnului sunt astăzi în viață. Acum trebuie să-mi îndeplinesc și eu misiunea: să construiesc o biserică cu mâinile mele!***". Nu mai știu dacă a răspuns ceva; îmi amintesc doar că mi-a zâmbit înțelegător, ca un părinte care află de visul copilului său de câtiva anișori, care și-a propus să coboare luna pe pământ.

Dimineața, doctorul meu salvator a revenit în camera de reanimare, și atunci am profitat de ocazie pentru a-i povesti tot ceea ce am trăit, văzut și auzit în timpul operației. S-a așezat pe scaun lângă mine, în cameră fiind doar noi doi, și m-a ascultat cu foarte mare atenție, dar fără să mă întrebe absolut nimic. Părea interesat și totodată fascinat de povestea auzită. La sfârșit, și-a făcut semnul crucii, mi-a pus mâna pe frunte și mi-a zis: „***Te cred, Părinte, te cred!***". Misiunea salvatorului meu se încheiase cu reușită deplină. Mai târziu

am aflat că puțini doctori în țara noastră, și chiar în lume, efectuează cu succes astfel de operații pe coloană. Medicul meu făcuse tot ceea ce a stat în puterile lui; de aici înainte era vorba doar de voința mea de a mă recupera, de credința mea că pot reveni la o viață normală. Am simțit foarte repede, după discuția avută cu salvatorul meu, că începuse să creadă și el în vorbele mele. Mă vizita foarte des să mă întrebe cum îmi merge, și cred că cel mai mult îi plăcea determinarea mea de a nu mă lăsa învins de niciun obstacol, iar eu nu scăpam niciun prilej să-i vorbesc de Dumnezeu.

La două zile de la intervenția chirurgicală, asistenții medicali au demontat de pe capul meu haloul metalic care îmi salvase viața, dar care îmi produsese multă suferință. În urma lui au rămas vizibile și astăzi patru urme de găuri în cap, ca niște mărturii de neuitat despre tot ce-am pătimit.

Cu fiecare zi durerile se estompau și deveneau tot mai ușor de suportat. Mă durea tot corpul în continuare, dar după ce luam medicația prescrisă de medici puteam să zâmbesc, să râd, să spun o glumă, deși eram complet paralizat.

Pe fișa de evaluare, trimisă din secția de chirurgie către secția de recuperare, scria „***Ameliorat***”, și apoi urma o recomandare importantă: „***vă rog să aveți mare grijă de pacientul nostru!***”. Încrederea mea în vindecare s-a bazat enorm și pe faptul că medicii chirurgi erau interesați în continuare de evoluția stării mele de sănătate. După ce pierdusem aproape 20 de kilograme în două săptămâni, trebuia să privesc înainte și să mă pregătesc de o altă etapă foarte dificilă, aceea a recuperării mele fizice. De aici încolo totul depindea de Dumnezeu și de puterea credinței mele.

6. Puterea credinței

Dacă noi am alege să credem că totul în viață se rezumă doar la ceea ce e rațional, palpabil și concret, la ceea ce mintea înțelege și ochiul vede, la ceea ce auzim cu urechile noastre, ce vom face atunci când cu propria persoană se vor întâmpla lucruri imposibil de explicat pe cale rațională? Ce vom face când dincolo de puterea noastră de înțelegere vom trăi întâmplări de necrezut?

Multe lucruri din lumea aceasta nu pot fi înțelese de mintea limitată a omului, dar prin credința că Dumnezeu poartă de grijă omului și creației sale, și că numai El poate face imposibilul să devină posibil, omul capătă forțe nebănuite. Să nu uităm că Iisus Hristos făcea minuni la care oamenii nici măcar nu gândeau, de multe ori folosindu-se de credința celor care veneau să-I ceară ajutorul. Pentru a explica mai bine ceea ce vreau să spun, vă amintesc de o pildă evanghelică în care o mamă cananeancă având o fată chinuită de demon, caută cu disperare ajutor la Mântuitorul lumii. Iisus o pune la încercare pe femeie folosind într-o singură frază cuvântul „***copil***” pentru a eticheta omul bun și cuvântul „**câine**” pentru omul nevrednic, spunând: „***nu e bine să iei pâinea copiilor și să o arunci câinilor”.*** Dar, mama, departe de a se simți ofensată, acceptând cu multă smerenie umilința de a fi comparată cu un câine care nu are dreptul să se hrănească din pâinea copiilor, îi răspunde: „***Da, Doamne, dar și câinii mănâncă din firimiturile care cad de la masa stăpânilor***” (Matei 15, 28). Răspunsul lui Hristos ne oferă, nouă creștinilor, nădejde peste veacuri, dar în clipa respectivă a eliberat-o pe fata acelei mame din ghearele demonilor: „***O, femeie, mare este credința ta; fie ție***

după cum voiești. Și s-a tămăduit fiica ei în ceasul acela" (Matei 15, 28).

Verdictul medicilor, în cazul meu, era clar și de netăgăduit. După efectuarea tuturor investigațiilor posibile aflam de la medici că voi rămâne paralizat de la gât în jos toată viața. Poate pentru alții raportul medicilor ar fi însemnat o condamnare la moarte, dar nu și pentru mine. Bineînțeles că m-a îndurerat această veste, dar nu m-a dărâmat. Din acel moment eu am început să cred, asemenea acelei mame cananeence, că Dumnezeu va face o minune și cu mine. Eu, preotul Ionuț, paralizat de la gât în jos, am început să cred că pot să revin la starea de sănătate care să-mi permită să pășesc pe urmele ucenicilor Domnului. În timp ce în inima mea se întărea credința că Maica Domnului mă va vindeca, am început să le spun tuturor, chiar și celor mai sceptici, că deși paralizat complet în acele clipe, ***din mila lui Dumnezeu mă voi ridica din patul suferinței, voi merge, voi scrie, voi munci și voi putea sluji Sfânta Liturghie***. După cum mă priveau și mă ascultau cei din jurul meu, nu știu dacă în afară de mama mea cineva a crezut în vindecarea minunată despre care eu vorbeam cu atâta înflăcărare.

Viața mea de acum era călăuzită de un singur ideal: să cred și să sper în vindecarea mea. În fiecare moment gândeam și uneori chiar rosteam cu voce tare: „***Trebuie să merg! Trebuie să merg! Trebuie să merg!***".

La scurt timp după operație am început interminabilele și chinuitoarele partide de recuperare. Era foarte greu să fiu întors în pat de pe o parte pe alta, iar până la așezarea mea într-un scaun cu rotile era cale lungă. Eram asemenea unui nou născut care nu poate face

nimic fără ajutor. Prima săptămână de recuperare avea ca obiectiv ridicarea patului în care stateam paralizat, de la orizontală cu câteva grade mai sus. Eram obligat mai întâi să mă reobișniesc să stau în „***capul oaselor***". Deși pentru un om sănătos pare o nimica toată, pentru un om paralizat care și-a petrecut ultimele 3 săptămâni din viață numai în poziție orizontală, orice ridicare cât de mică a patului era aproape o minune. De multe ori leșinam, iar când mă trezeam, eram din nou la orizontală. Mi s-a spus că multi pacienți abandonau ideea de a se ridica din pat după 2 sau 3 experiențe nereușite. Eu am refuzat să mă las învins de câteva eșecuri sau leșinuri, și, încurajat de familia mea am luptat atât de mult încât, după o săptămână de eforturi supraomenești, ajunsesem să stau în șezut la marginea patului, susținut de cei apropiați. Mâinile și picioarele mele încă refuzau să se lase conectate la voința mea.

Într-o seară mă aflam în secția de recuperare împreună cu tatăl meu. După lăsarea întunericului, înainte de culcare, l-am rugat pe tata să-mi deschidă Psaltirea pentru a citi câteva catisme. Nu știu cât a durat lectura; poate o jumătate de oră, poate mai mult, apoi am stins lumina și am încercat să ne odihnim. Tata a adormit foarte repede, eu continuam să rămân treaz. Cred că se apropia de miezul nopții când am simțit o prezență demonică lovindu-mă peste față cu putere. Îngrozit, am început să strig după ajutor. Tata s-a trezit și m-a întrebat amețit de somn: „***Ce s-a întâmplat?***". I-am răspuns oarecum contrariat că, deși de față fiind, nu avea cunoștință de cele întâmplate cu mine: „***Păi, tu nu-l vezi cum mă lovește?***". „***Cine te lovește?***", mă întreabă tata încă nedumerit. „***Diavolul!***", îi raspund eu supărat, dar sigur pe mine. În acel moment, trezit de-a binelea,

înțelegând că nu avea motive reale să se sperie, tata a început să râdă de mine cu duioșie: „***Băiete, ai visat, culcă-te! Și încearcă să nu te mai gândești la demoni***”. Apoi, grăbindu-se parcă să-și urmeze propriul sfat, s-a așezat pe pătura așternută jos lângă patul meu și-a ațipit aproape imediat. Doar că după câteva secunde, aceeași scenă cu demonul s-a repetat, urmată de strigătul meu de durere. Tata se trezește speriat, din nou aprinde lumina, iar după explicațiile mele îmi reproșează blând că nu-l las și pe el să doarmă liniștit câteva minute. Îmi amintesc ce i-am spus de parcă s-a întâmplat ieri: „***Tată, te rog, pune mâna pe telefon și sună-l pe preotul meu duhovnic***”. Neavând încotro, tata l-a sunat pe duhovnicul meu, iar eu, încă sub emoția celor întâmplate, i-am povestit părintelui ce-am pățit. Atunci părintele, un duhovnic cu mare experiență, înțelegând foarte bine situația prin care treceam, și-a pus repede epitrahilul, a luat molitfelnicul, s-a așezat în genunchi și a început să-mi citească molitfele Sfântului Vasile cel Mare, deși ne separau fizic aproape o sută de kilometri. În acest timp, doar eu vedeam și simțeam prezența necuratului, care răgnea și se îndeparta încet, încet, de lângă patul meu. Tata, confuz de nesomn și fără să priceapă ceva din pătimirile mele, mă privea mirat și neîncrezător, gândind poate încă o dată că băiatul lui e pe cale să-și piardă mințile. Apoi, am adormit amândoi spre dimineață. Când m-am trezit, l-am văzut pe tata cum se uita fix la mine, cu ochii măriți și speriați. Fața mea era plină de vânătăi ca după un meci de box. S-a închinat și foarte afectat mi-a zis: „***Iartă-mă că nu te-am crezut!***”.

O altă întâmplare deosebită s-a întâmplat cu mine la 33 de zile după accident, chiar în marea zi de 8 septembrie, la sărbătoarea

Nașterii Maicii Domnului. Poate fi doar o coincidență faptul că pe 8 septembrie este ziua de naștere a soției mele. În vecinătatea spitalului Bagdasar, se mai află un spital cu o secție mare pentru bolnavi cu mintea zdruncinată. Acolo se construise o biserică care urma să fie sfințită chiar în ziua de Naștere a Maicii Domnului, de către P.S. Varsanufie, pe atunci Episcop vicar al Arhiepiscopiei Bucurestilor. Acest bun ierarh, mă onorase cu vizita Prea Sfinției Sale în prima săptămână după accident, după ce aflase atât de starea mea foarte gravă, cât și despre faptul că tot restul vieții voi rămâne paralizat.

În dimineața sărbătorii de 8 septembrie, am rugat-o pe mama să mă ajute să îmbrac reverenda peste pijamalele cu care îmi petreceam timpul în spital. Cu mare dificultate a reușit să mă îmbrace, căci aveam trupul țeapăn ca un manechin din plastic pe care se așează diferite piese de vestimentație în marile magazine. Până în ziua respectivă, nu am putut fi ridicat în șezut pentru că aveam stări de leșin. Dar, aflând că la doi pași de mine se sfințește acea mică biserică, am prins putere pentru că îmi doream enorm de mult să particip la slujbă și să mă închin la sfintele icoane. Cu mare dificultate, mama, doi infirmieri și o doamnă kinetoterapeut, care mi-a devenit în timp ca o soră, m-au așezat în scaunul cu rotile, m-au legat de scaun și apoi m-au condus la sfânta biserică. Îmi amintesc că în curtea spitalului am rostit triumfător, ca înaintea unei mari victorii: „***Acum, hai la rugăciune!***”.

După mai bine de o lună eram din nou în aer liber. Pentru un om care văzuse moartea cu ochii era o mare realizare. Cu totul extraordinar a fost faptul că nu simțeam nici cea mai mică senzație de rău. Ieșeam după mai bine de o lună în care fusesem țintuit la

pat, iar tot ceea ce se arăta ochilor mei părea coborât din rai. Am intrat în biserică, în căruciorul împins de doamna kinetoterapeut, chiar în momentul predicii. Prea Sfinţitul Varsanufie ținea predica în fața altarului într-o biserică plină de preoți și de credincioși, bolnavi sau sănătoși. Când m-a văzut în biserică în scaunul cu rotile, îmbrăcat în haina preoțească, bunul episcop s-a emoționat atât de tare încât mi s-a părut că nu a găsit puterea de a finaliza predica. Vizibil afectat, s-a închinat și a intrat în sfântul altar. Un pic mai târziu m-am întors în salonul meu, entuziasmat de vizita la biserică, dar prețul bucuriei mele a fost extrem de scump: câteva zile nu m-am ridicat din pat.

Un alt moment memorabil s-a petrecut în sala de recuperare, unde procedura presupunea așezarea corpului meu legat în poziție verticală, timp de câteva secunde, ca trupul să se obișnuiască din nou cu această poziție firească pentru un om sănătos. Era o precedură grea, chiar dureroasă, care necesita mult efort. Dumnezeu mi-a dat putere la prima încercare de acest fel; am fost ridicat în picioare, legat de mâini, atârnand ca un marionetă legată cu sfori de un păpușar nevăzut. Am petrecut în această poziție câteva minute fără să-mi fie rău. Eram conștient că depășisem un prag important, destul de rapid și foarte eficient, de aceea sufletul meu a fost inundat de o mare bucurie. A doua zi am avut mulți vizitatori, printre ei aflându-se și câțiva preoți. Am crezut că e momentul să împărtășesc cu ei această mare realizare, să le arăt și lor cât sunt de puternic.

Ne-am îndreptat cu toții spre sala de sport. Kinetoterapeutul cu care lucram m-a agățat din nou de acel scripete, așa cum făcuse cu o zi înainte, și apoi m-a întrebat: „***Cum te simți, Parinte?***”. „***Foarte***

bine”, i-am răspuns mândru de mine. După câteva secunde, am simțit că amețesc și că-mi pierd starea de conștiență, dar nu mai puteam face nimic. Auzeam ca prin vis rumoarea din sală provocată de cei prezenți și laudele kinetoterapeutului: „***Bravo, Părinte! Acum, gata, hai jos, ajunge cu lauda***”. Imediat panica a cuprins pe toată lumea. Am aflat mai târziu că văzându-mă leșinat și palid ca un mort, kinoterapeutul s-a grăbit să mă readucă în poziția orizontală. Mi-am revenit cu greu în simțiri după ce m-au stropit cu apă rece pe față. După acel episod, care se putea sfârși tragic, kinetoterapeutul respectiv s-a speriat atât de tare încât nu a mai dorit să lucreze cu mine.

Un alt moment, ce-mi va ramâne întipărit în minte pentru totdeauna, s-a petrecut pe 23 septembrie, la aproape 50 de zile de la accident. În vecinătatea localității mele se află un sat numit Călinești. Acolo a trăit Nenea Traian, un om ca un sfânt, cu o viață curată și plăcută lui Dumnezeu. Acest om a rămas fără picioare în urma unui accident nefericit. Cunoscuții și apropiații îl mai numeau „***Fratele Traian***” sau „***Tătăică***”. Încă din primul an de preoție m-am apropiat de acest mare apostol al lui Hristos, admirându-l pentru viața sfântă și pentru dragostea pe care o avea față de Sfânta Biserică. Nenea Traian era invitat să meargă la bisericile din țară și din împrejurimi, și uneori mai ținea câte o predică la rugămintea preotului. De multe ori îl căutam și eu pentru a-i cere sfatul, iar între noi s-a înfiripat foarte repede o legătură de prietenie care făcea abstracție de diferența de vârstă. În ziua de 23 septembrie eram în salon cu părinții mei și cu doctorul Exergian, care ne vorbea. Deodată se deschide ușa, iar în salon intră ***Tătăică*** în cărucior, urmat de foarte mulți credincioși. Când l-am văzut,

am rămas fără grai. Avea chipul de sfânt, cu barba până la genunchi. Cu ochii închiși, plângând, a fost ajutat să se apropie de patul meu. Nimeni nu îndrăznea să vorbească. Unii plângeau încet, parcă cu oarecare sfială, nedorind să strice atmosfera creată de prezența lui Nenea Traian. Parcă nici respirațiile nu se mai auzeau. M-a luat de mână ca un prieten bun și a stat cu capul în jos minute în șir fără să zică nimic. Tătăică, bunul meu prieten, venise să plângă împreună cu mine și să se roage pentru mine. Nici eu nu aveam puterea să vorbesc, iar mama se apropia de patul meu din când în când să-mi șteargă lacrimile. Apoi Tătăica a rostit următoarele cuvinte: „***Mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale și nici un cuvânt nu este de ajuns pentru lauda minunilor Tale***” (o rugăciune de laudă de la Sfințirea Agheasmei Mari, din Molitfelnic). Apoi s-a închinat, mi-a sărutat mâna dreaptă și apoi a ieșit fără să mai rostească alte cuvinte. Am aflat mai târziu că, înainte de a pleca, l-a chemat afară pe tata, i-a dat un plic cu bani pentru mine, după care i-a spus cu o voce joasă: ***„Să vedeți minune!”.***

Venirea Fratelui Traian a trezit în mine o mai vie dorință de vindecare. Nu pot să uit nici acum atmosfera creată de prezența sfântului meu prieten. Parcă și acum resimt mirosul de sfințenie pe care l-a lăsat în urma sa și care mi-a înmulțit speranțele în recuperare. Am senzația uneori că mâna mea dreaptă mai păstrează ceva din atingerea și mireasma de sfânt a lui ***Tătăică***.

În legătura cu vindecarea mea, vă spun cu sinceritate că nu poate fi așezată cronologic într-un moment anume. Au fost mai multe semne prin care primeam mesaje menite să-mi sporească încrederea în șansele mele. În perioada în care făceam exerciții de recuperare, când

reușeam să mai fur câteva ceasuri de somn, de multe ori auzeam vocea Maicii Domnului, prin care îmi spunea în câteva cuvinte ceea ce urma să se întâmple. Știam că medicii îi consideră nebuni pe cei care aud sau primesc mesaje din lumea de dincolo. Mă trezeam de multe ori înfricoșat de ceea ce auzeam, iar uneori îmi ziceam în sinea mea: „***Nu cumva satana își bate joc de mintea mea?***”. Din pricină că nu puteam să-mi mișc mâinile, când auzeam aceste mesaje ceream ajutorul lui Dumnezeu și mă închinam cu limba în cerul gurii, iar pentru că mesajele continuau să vină, am început să nu mă mai îndoiesc de autoritatea lor divină. Îmi era teamă să nu se creadă că-mi pierd mințile, de aceea vorbeam foarte rar despre ceea ce auzeam, însă observam cu uimire că tot ce mi se transmitea, avea darul să se împlinească.

În mama aveam multă încredere, ea fiind aproape în permanență alături cu mine, de aceea îi împărtășeam o parte din secretele știute doar de mine și de Dumnezeu. Totuși aveam grijă să o protejez, pentru că nu-mi permiteam să o fac să sufere mai mult decât suferea deja. Multe mesaje le-am păstrat în mintea și în inima mea; prindeam puteri înzecite când primeam astfel de mesaje.

Într-o zi tatăl meu s-a întors de la muncă, venind direct la spital pentru a sta cu mine câteva zile, în ideea de a o înlocui pe mama, epuizată în urma nopților nedormite. Când a intrat pe ușă m-a salutat binedispus, cu multă dragoste și mult umor: „***Sărut mâna, Părinte, ce mai faci?***”, iar eu fără să realizez ce fac, pur și simplu am ridicat mâna dreaptă zicând în glumă: „***Păi, lasă vorba și treci la fapte***”. Era unul dintre primele semne că munca și credința mea începuseră să dea roade. Altădată eram singur în cameră, și, deși învelit doar cu un cearşaf subțire, simțeam cum mă topește căldura. M-am

concentrat, apoi am zis: „***Doamne, ajută-mă!***”, iar în momentul următor, cu o mișcare bruscă, am aruncat cearşaful cu ajutorul piciorului drept. *Un alt semn!* În alt moment îmi făceam rugăciunile de seară. Mama îmi ținea cartea deshisă la paginile potrivite, iar eu citeam și pentru că nu vedeam prea bine, mintea mea a trimis automat comanda către mână, și fără să-mi dau seama am ridicat mâna împingând cartea mai jos. *Alt semn!* La un moment dat, fiindu-mi tare dor de familia mea, de soție și de copii, am simțit o nevoie imensă de a le transmite un mesaj prin telefon. Am cerut telefonul mamei și cu ajutorul degetului arătător de la mâna dreaptă am reușit să scriu primul mesaj de după accident: „***Vă iubesc!***”. Au urmat apoi multe astfel de momente în care prin puterea lui Dumnezeu făceam lucruri mici, dar imposibile pentru un om cu gâtul frânt. Chiar dacă rezultatele eforturilor mele erau mici, pentru mine însemnau enorm de mult.

În noaptea de 30 septembrie spre 1 octombrie s-a petrecut cel mai impresionant moment de după accident. Nici acum nu-mi pot explica ceea ce am trăit. Vă reamintesc că în momentul accidentului soția mea era însărcinată în 7 luni, deci, după calculele medicilor ar fi fost timpul să nască pe la începutul lunii octombrie. Nu știam dacă vom avea băiat sau fată, și nici nu am fost interesați să facem o ecografie pentru a lămuri acest mister. Pe 30 septembrie dimineața, soția mea se prezintă la un control medical, la un medic specializat în ginecologie din spitalul municipal Câmpina, bun prieten cu mine. În urma controlului, prietenul meu mă sună și mă informează că soția mea este bine și că urma să nască cel mai probabil într-o săptămână.

În seara respectivă, după ce-am vorbit cu soția, am adormit muțumit de vestea cea bună. În salon cu mine se mai aflau în afară de

mama, alți doi pacienți și o doamnă care îi îngrijea. După ce-am adormit, ca prin vis am auzit o voce: „***Dimineață va veni pe lume băiețelul David***”. Mă trezesc, mă gândesc că poate am visat, mă închin cu limba în cerul gurii și apoi mă culc din nou. Iarăși aceeași voce și același mesaj. Mă trezesc, o strig pe mama și îi povestesc ce-am auzit. Era uşor ameţită din pricina somnului și cred că nici nu a înțeles ce i-am spus. După aproximativ un ceas aud din nou același mesaj; de data aceasta având certitudinea că nu mă înșel îi trezesc pe toți și le zic vestea cea bună, că dimineață eu și soția mea vom avea un băiețel. Toți cei aflați în salon s-au supărat că nu-i las să doarmă, iar mama pentru a calma spiritele agitate îmi zice pe un ton împăciuitor: „***Hai, încearcă să dormi, doar ai auzit ce-a zis medicul ginecolog, că va naște săptămâna viitoare, dormi liniștit***”. După ceva timp scena se repetă și îi trezesc din nou din somn. De data aceasta, un pacient din Pitești, și el cu probleme la coloană, foarte iritat de trezirile repetate la care l-am supus, îmi zice pe un ton răstit: „***Părinte, ești sărit de pe fix? Lasă-ne, domnule, să dormim!***”. Înțelegând furia lui, mi-am cerut iertare și nu i-am mai trezit până dimineață. La ora 10 dimineața, în ziua de 1 octombrie, de sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului, suna telefonul mamei. Soția o ruga pe mama să-mi transmită că a născut un băiețel. Eu am zis calm, fără emoţie aproape, pentru că naşterea pruncului meu îmi era deja cunoscută din timpul nopţii: „***David va fi numele lui***”.

A venit momentul să vă povestesc despre curajul unor buni prieteni din Urleta. Preotul Marius împreună cu soţia sa, Cristina, au venit în vizită la mine pe 2 octombrie, la o zi după nașterea lui David. Nu știu nici azi ce-a fost în capul meu, dar îmi amintesc că le-am

cerut pe un ton imperativ să mă ducă la Câmpina să-mi văd pruncul nou-născut: „***Nu mă interesează cum faceți, dar eu vreau să mă luați din spital, fără știrea medicilor, să mă duceți la Câmpina, să-mi văd soția și băiatul***”. De mila mea și la insistențele mele, fără să spunem nimănui, cei doi prieteni ajutați și de mama mea, m-au ridicat pe o targă, m-au coborât în parcare, aşezându-mă cu mare dificultate pe scaunul rabatat din dreapta șoferului. Împreună cu mama şi cei doi prieteni am părăsit spitalul ca niște hoți în noapte, îndreptându-ne spre spitalul din Câmpina, unde nimeni nu se aștepta să mă vadă. Doamne, ce dureri am avut de suportat din pricina mașinii lor vechi și din pricina drumului prost, dar nu am scos niciun sunet.

Cu ajutorul lui Dumnezeu, după o tortură de aproape două ore, am ajuns la spitalul din Câmpina. Portarul m-a recunoscut imediat

și a transmis rapid vestea în spital că a venit părintele Ionuț, cel cu gâtul rupt în accidentul de pe malul mării. Imediat o mulțime de medici, asistente și infirmiere au venit să mă vadă. M-au ajutat să mă așez pe un scaun cu rotile, mi-au legat de mâini un buchet de flori și m-au dus în fața salonului în care se afla soția mea împreuna cu alte mămici care născuseră de curând. Chiar în acele momente soția le povestea despre accidentul în urma căruia rămăsesem paralizat. Un doctor a deschis ușa, iar părintele Marius m-a condus cu căruciorul aproape de soția mea. Nu știu cum să vă spun altfel: în acele momente ne aflam în ***Valea plângerii***....

Nici măcar florile nu am putut să i le ofer eu; le-a luat singură din brațele mele, cu lacrimile pe obraji. Nu reușeam să ne spunem ceva. Cuvintele se împiedicau în lacrimile noastre. Ne uitam din când în când unul la altul și plângeam. Soția nu putea coborî din pat după naștere, iar eu nu puteam coborî din cărucior să o îmbrățișez și să-i sărut mâna pentru darul făcut.

După câteva minute, când mi-am revenit cât de cât, am cerut să-l văd pe băiatul meu. Mi l-au adus pe David, l-am sărutat pe frunte şi pe obrăjori, l-am binecuvântat şi apoi am gonit înapoi către Bucureşti. Nimeni din spital nu a aflat de această aventură. Le voi rămâne veșnic recunoscător celor doi buni prieteni care mi-au înlesnit întâlnirea cu familia mea. Îi voi purta pururea în inima mea și-i voi pomeni în rugăciunile mele.

Pe data de 12 noiembrie am părăsit definitiv Spitalul Bagdasar, tot în cărucior și încă fără posibilitatea de a-mi controla mâinile și picioarele. La acea dată, mișcam mâna dreaptă, dar destul de greu; începusem să simt și să mișc doar două degete de la mâna dreaptă. În

rest, nimic.

Pe data de 14 noiembrie avea loc botezul băiatului nostru, David. După câțiva ani, în timp ce ne uitam la filmarea făcută cu ocazia botezului, David m-a întrebat: „***Tati, dar tu de ce stăteai nemișcat în căruțul acela când mă băgau preoții în apă?***”. Atunci nu am știut ce să-i răspund. I-am răspuns mai târziu, când a crescut destul de mare pentru a înțelege semnele și minunile trăite de tatăl lui.

7. Un semn cât o minune

Trecuse o săptămână de la botezul lui David, săvârșit în biserica mea de suflet din satul Minieri, comuna Filipeștii de Pădure, când duhovnicul meu mi-a propus să mi se facă Taina Sfântului Maslu în locașul în care slujea sfinția sa. Mi-a justificat propunerea făcută spunându-mi că, în urma sfintei slujbe, sunt șanse mari să mai scap de durerile ce-mi chinuiau trupul.

Din punct de vedere fizic și psihic eram foarte puternic, iar recuperarea mea mergea spre bine datorită faptului că mă aflam acasă cu soția și copiii mei, chiar dacă în continuare nu simțeam mâinile și picioarele. Fără să stau o clipă pe gânduri, am acceptat imediat propunerea parintelui Liță, urmând ca în perioada imediat următoare să fixăm o dată în funcție de programul preoților care urmau să participe la Taina Maslului.

După consultarea unor preoți apropiați, am decis să facem slujba pentru vindecarea celor bolnavi în seara zilei de 18 noiembrie. Spre surprinderea mea, în ziua slujbei sfânta biserică era plină de credincioși, și ca surpriza să fie totală, în sfântul locaș se aflau mai mult de 50 de preoți. Aproape toți preoții din protopiatul Câmpina veniseră să se roage pentru vindecarea mea. Cu lacrimi în ochi, priveam la chipurile lor și inima mea se umplea de bucurie sfântă.

Sfântul Maslu a început. Imaginați-vă ce tablou minunat: eu, în scaunul cu rotile, așezat în mijlocul bisericii, îmbrăcat în reverendă, iar în jurul meu, frații mei îmbrăcați în cele mai frumoase veșminte preoțești, săvârșind Taina Sfântului Maslu. Îmi amintesc și azi cât de greu le era să-mi citească măcar o rugăciune. Din cauza

lacrimilor, glasul lor se poticnea de multe ori, fiind nevoiți să se îndemne unii pe alții la citit. Fiecare spera că cel de alături se va arăta mai puternic, astfel încât Molitfelnicul trecea foarte repede dintr-o mână în alta. În sfârșit, cu mare greutate se termină slujba; sunt uns de 7 ori pe frunte și pe mâini cu mir, iar în final Părintele ieromanah Antonie ține o predică înălțătoare. A fost un moment de neuitat. Mi se părea că nu plângeau doar oamenii din biserică; aveam impresia că plângeau și pereții, încă nepictați din acea sfântă biserică. Mă gândeam: „***Doamne, sunt eu vrednic de toată binecuvântarea din jurul meu?***”. Ce preoți minunați! Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru astfel de colegi.

Îmi aduc aminte că mi-au oferit ocazia să spun și eu câteva cuvinte. Pentru că simțeam că îmi stă inima de atâta emoție, am făcut eforturi supraomenești să le mulțumesc pentru bunătatea lor, pentru slujba dumnezeiască pe care au săvârșit-o, pentru dragostea și compasiunea lor față de mine, iar la sfârșitul cuvântului meu le-am promis că voi construi cu orice preț sfânta biserică de la spital, și indiferent cât de greu mi-ar fi nu voi pleca din lumea asta până la împlinirea promisiunii făcute.

După slujbă, am hotărât să stăm la o agapă frățească pentru a respecta tradiția împământenită la Câmpina. Familia mea și toți preoții slujitori participanți la sfântul Maslu am mers să luăm masa împreună. Aici urma să aibă loc primul miracol de după plecarea mea din spital. Iată cum s-au petrecut lucrurile! Toți cei prezenți stăteau în picioare, iar eu, paralizat, ședeam în cărucior în capul mesei, încă sub efectul emoției trăite la sfântul Maslu. Așteptam cu toții ca bunul meu prieten, preotul Mihail Militaru, să binecuvânteze masa (din nefericire, Părintele Mihail ne-a părăsit prea devreme pentru a pleca în Împărăția lui Dumnezeu, la doar 47 de ani). Atunci, Părintele

Militaru, spre surprinderea tuturor, a rostit cu o vocea sa gravă și solemnă următoarele cuvinte: „***Eu cred că se cuvine ca Părintele Ionuț să binecuvânteze masa noastră!***”. Când am auzit propunerea Părintelui, inconștient am făcut ascultare fără să realizez în ce situație mă aflu, uitând pur și simplu că sunt paralizat. M-am ridicat firesc din căruciorul meu, direct în picioare, spunând rugăciunea într-o liniște mormântală. Apoi am binecuvântat masa, spre uimirea tuturor celor prezenți. Era prima dată de la accident când reușeam să mă ridic în picioare fără ajutor. Nici mie nu-mi venea să cred. Eram copleșit de succesul meu, dar și de aplauzele și de nesfârșitele lor îmbrațișări. Auzisem de vindecări miraculoase, dar acum trăiam o minune pe pielea mea. Oamenii care plânseseră de mila mea la sfântul Maslu, acum se bucurau alături de mine, simțind și ei din plin puterea rugăciunii și a sfintelor slujbe.

Din data de 18 noiembrie 2008 am pus și mai mult preț pe Taina Sfântului Maslu. În calitatea mea de preot de caritate la spitalul din Câmpina, particip cel puțin o dată pe săptămână la această Sfântă Taină. Din ziua aceea viața mea a intrat pe un alt făgaș, iar promisiunea făcută înainte de vindecarea mea miraculoasă trebuia dusă la bun sfârșit. Eram conștient că mai aveam o misiune de îndeplinit.

8. **Bucuria misiunii îndeplinite**

Înainte de ridicarea mea miraculoasă din scaunul neputinței, după slujba sfântului Maslu, făcusem o promisiune în fața lui Dumnezeu, dar și în fața fraților mei preoți. Aș vrea totuși să înțelegeți că vindecarea mea nu a fost și nu este un miracol ca în filme. Eram încă în scaunul cu rotile, iar posibilitatea mea de a mă mișca era încă foarte limitată.

Aveam în plan construirea unei biserici. În situația în care mă aflam, să fac o jucărie pentru copiii mei devenea o sarcină deosebit de dificilă, dar să construiesc o biserică însemna aproape o misiune imposibilă. Totuși, nădăjduiam că semnul divin primit după Maslu era de bun augur. Așa că îl rugam pe Dumnezeu în fiecare zi să-mi dea putere să-mi folosesc măcar mâinile, să pot construi sfânta biserică.

Într-o bună zi, stăteam în casă fără să fac ceva folositor, și chiar mă durea gândul că nu sunt bun la nimic. La spital era rânduit să slujească un alt preot până la revenirea mea. În acel moment primesc un apel disperat de la o asistentă din maternitate: „***Părinte, s-a născut un copil cu mari probleme, nu credem că va supraviețui, veniți să-l botezați***”. Îmi amintesc că i-am explicat cu mult calm situația mea, rugând-o să apeleze un alt preot. După câteva minute, aceeași asistentă ma suna din nou, dar cu o voce în care simțeam un amestec de tulburare, de disperare, dar și de reproș: „***Părinte, nu am găsit pe nimeni și moare copilul nebotezat***”. În urma acestor vorbe am realizat că nu pot rămâne nepăsător. Aș fi putut să-i reamintesc că orice creștin are dreptul să administreze Botezul în caz de extremă

urgență, dar nu știu ce m-a oprit. Ceva în interiorul meu îmi spunea că trebuie să ajung la acel copilaș nevinovat.

Nu aveam prea multe opțiuni; trebuia să primesc ajutor la rândul meu de la o persoană apropiată. De aceea am apelat la tatăl soției mele, care a venit în câteva minute. Cu ajutorul lui și cu multă risipă de energie am reușit să mă așez la volanul mașinii mele, și apoi în mare viteză am pornit spre spital. Ajuns într-un final la maternitate, sprijinit de socrul meu și de câteva asistente, l-am botezat pe acel prunc nevinovat în numele Sfintei Treimi. După Botez, micuțul a mai trăit doar câteva ore. Moartea acelui copil m-a afectat profund. Sperasem că în urma Botezului, Dumnezeu se va îndura de lumina din el care pâlpâia ca o lumânare în vânt. Gândurile mele erau tulburate de durerea părinților care așteptaseră cu bucurie și speranță nașterea pruncului, iar acum erau obligați să se pregătească de înmormântare. E greu să rămâi întreg după o astfel de pierdere. Cred că nicio durere din lumea aceasta nu se compară cu ceea ce simte o mamă în clipa în care își duce pruncul nou născut la groapă.

În urma acestei tragedii mi-am pus întrebarea dacă truda noastră de a-l boteza pe acel micuț a alinat vreun pic durerea părinților lui. Nu am un răspuns sigur la această întrebare. În ceea ce mă privește, știam că acel suflet a fost primit în brațele lui Dumnezeu, iar eu ca preot îmi îndeplinisem misiunea de păstor de suflete, de călăuză spre Împărăția lui Dumnezeu. Și, cum nicio faptă nu rămâne nerăsplătită, a doua zi după botezul micuțului îngeraș am început să-mi mișc foarte bine degetele de la ambele mâini. ***Slavă lui Dumnezeu pentru toate!***

După această întâmplare, mi-a dat Dumnezeu puterea să urmez un tratament intensiv de recuperare în Câmpina, la clinica doctorului Mehedinți. Lucram ca un atlet de performanță, uneori câte 6 sau 7 ore pe zi. Era greu, era dureros, era obositor, dar simțeam că fără muncă nu voi reuși să fac ceea ce-mi propusesem. Strângeam din dinți, ignorând oboseala și durerea, luptând pentru o viață de om normal. În fond, miza era uriașă: dumnevoastră ce-ați alege între închisoare și libertate? Luptam în fiecare zi, cu îndârjire, pentru posibilitatea de a mă elibera din „ghearele" căruciorului cu rotile.

La centrul de recuperare, cu răbdare și stăruință, reușeam să-l uimesc pe domnul doctor prin rezultatele mele. La începutul procesului de recuperare venisem în cărucior, iar după o lună de efort intens mergeam pe picioarele mele, împingând singur scaunul cu rotile care mă ținuse captiv atâta vreme. După încă o lună am început să merg fără spijin pe picioarele mele, e drept că mai întâi foarte încet și pe distanțe limitate. După o altă perioadă, mă deplasam cu ajutorul cârjelor, apoi cu ajutorul unui cadru, iar mai târziu eram capabil să conduc singur mașina, parcurgând zilnic câte 20 de kilometri. După aceea, am început să merg sprijinit doar de un baston, pe care nu l-am părăsit decât după aproximativ 2 ani.

În același timp, în mintea mea, mă rugam necontenit să-mi împlinesc promisiunea facută: construirea unui locaș de cult în curtea spitalului.

Despre atingerea acestui obiectiv aș putea scrie zeci de pagini, multe încărcate de sentimente negative, care nu-şi găsesc locul în această poveste. Am întâmpinat multe obstacole, multe piedici, iar durerea mea fizică a fost amplificată, de multe ori, de o mare durere sufletească. Curând am descoperit câţi duşmani puternici aveam de

înfruntat în lupta pentru construirea unei mici biserici. Victoria obţinută în lupta cu vrăşmaşii văzuţi şi nevăzuţi nu-mi aparţine în totalitate. Sunt conştient că fără ajutorul lui Dumnezeu și fără sprijinul unor oameni minunați nu aș fi așezat nici măcar o cărămidă.

Bisericuţa din curtea spitalului din Câmpina este astăzi ridicată, pictată şi sfințită. Obiectivul meu fusese atins. Mai mult decât atât, Îi mulţumesc lui Dumnezeu că m-a ajutat să-i iert pe toți oamenii care s-au opus direct sau indirect acestui proiect sfânt.

Nu pot spune că a fost uşor şi nici că am fost purtat pe aripi de îngeri în misiunea mea de a împlini promisiunea pe care am facut-o în fața lui Dumnezeu. Au fost momente cumplite, dar am satisfacţia că nu am cedat în fața presiunilor de a renunța la acest proiect. O persoană influentă mi-a promis chiar că mă va ajuta să obțin transferul la o altă parohie, mult mai ofertantă, doar dacă renunţ la ideea de a construi o biserică în curtea spitalului câmpinean. Vă mărturisesc că m-am luptat mult cu această ispită, dar îi mulțumesc lui Dumnezeu că am rezistat. Pot spune chiar că sunt mândru de mine.

Acum, la câțiva ani după finalizarea lucrărilor, am sentimentul că sufletul meu se află la temelia acestei biserici. Construirea locașului de cult din curtea spitalului municipal din Câmpina a fost pentru mine izvorul de apă vie din care mi-am luat forța de a merge mai departe. Biserica de la spital reprezintă pentru mine prima și adevărata mea casă; aici este casa mea, aici este toată dragostea mea pentru oameni și pentru Dumnezeu. Nu am făcut nimic mai bun în viața mea. Copiii și soția mea sunt parte din trupul și sângele meu, dar biserica construită de mâinile mele e parte din sufletul meu. Acum îi pot înțelege pe colegii mei preoți, care după construirea unei biserici sunt obligați să o

părăsească pentru altă parohie.

În anul 2012, după sfințirea locului pe care urma să construim sfânta biserică, eram dependent de o cârjă cu care mă deplasam peste tot. Astăzi, când Biserica e împodobită cu o pictură minunată, așa cum se cuvine să fie Casa Domnului, nu mai am nevoie de cârje pentru a mă deplasa, de aceea e mult mai simplu să-mi îndeplinesc misiunea de preot de caritate, de a ajuta sufletele încredințate mie să ajungă în Împărăția lui Dumnezeu. Iar dacă îmi voi îndeplini cu cinste și cu vrednicie această nobilă slujire, voi fi gata oricând să răspund la chemarea lui Dumnezeu pentru a mă întoarce „***Acasă***”.

A trecut aproape un deceniu de când am suferit acel cumplit accident care mi-a marcat viața. Nu știu cât timp mi-a mai rămas de trăit, dar pot spune cu siguranță că până la sfârșitul zilelor mele nu voi conteni să spun tuturor cât de bun și de milostiv este Domnul nostru: „***Cine este Dumnezeu, Mare ca Dumnezeul nostru? Tu ești Dumnezeu, care faci minuni***”. (Psalmul 76, 13).

Postfață

Consider că e bine venită, pentru eventualul cititor, o lămurire menită să dezvăluie modul în care s-a născut și a prins formă această carte-mărturisire.

În 2002, viața mea a cunoscut o turnură neașteptată. Mi se deschidea în față un nou drum la capătul căruia puteam să slujesc ca preot într-o biserică oarecare. Eram încântat de schimbare, deși nu știam nimic despre teologie; eram poftit la o masă fără să cunosc invitații, protocolul sau felurile de mâncare ce urmau să fie servite.

Orașul studenției mele rămâne unul de poveste. Capitala medievală a Țării Românești îmi era cunoscută încă din copilărie din cărțile de istorie, dar mai ales prin intermediul celebrei cântărețe de muzică populară, Ileana Sărăroiu. Urmând sfatul fratelui meu, care a crezut în capacitățile mele spirituale si intelectuale mai mult decât credeam eu însumi, aveam să descopăr „*Unde e Târgoviștea*", atunci când m-am înscris la Facultatea de Teologie din acest oraş.

În toamna anului 2002, i-am cunoscut pe colegii mei de la teologie. În aceeaşi promoţie eram peste o sută de studenţi, printre care și câțiva mai în vârstă. Unii erau absolvenţi de seminar, alţii veneau de la licee teoretice sau tehnologice. O parte dintre colegii mei făceau eforturi mari să vină la toate cursurile, deşi aveau statut de angajaţi în diverse domenii. Majoritatea colegilor mei știau ce înseamnă preoția și nu aveau alt vis decât să devină preoți. Eu, în comparație cu majoritatea colegilor mei, nu mai eram deloc tânăr şi nici nu ştiam prea multe despre preoţie. Trecusem prin mai multe meserii și profesii, fără să fi simţit atracţie cu adevărat

faţă de vreuna dintre ele. De aceea, am luat în serios această provocare și, probabil, ultimă şansă de a-mi descoperi vocația și rostul meu pe lume.

În timpul studenției am cunoscut o mulțime de oameni de la care am avut de învățat, atât profesori cât și studenți. Aici l-am cunoscut pe studentul Butoiu Ionuţ, care mi-a atras atenția prin inteligența și prin verva lui, dar și prin dragostea față de sfintele slujbe ale bisericii. Aflasem de la el că, în timpul liber, mergea la slujbele bisericești ținute în sfânta Mănăstire Dragoslavele, unde era un om de nădejde. Reţin faptul că m-a surprins prin îmbrăcămintea lui, mai mult decât modestă. Mult timp a venit la cursuri cu un sacou mai mare cu două numere, pe care îl împrumutase de la un prieten. Nu avea decât o singură pereche de încălţări, total nepotrivite ano timpului rece. Când am devenit mai apropiaţi, mi-a mărturisit că unul dintre profesorii noştri, Părintele Frangulea, un preot recunoscut prin duritatea lui, văzându-l încălţat cu pantofi în plină iarnă, i-a oferit o importantă sumă de bani pentru cumpărarea unor ghete, adecvate gerului de afară. În afară de aceste informaţii, nu aveam alte amintiri comune din timpul studenției. Obligat de o situaţie financiară precară, viitorul preot Ionuț a ales să lucreze în învățământ ca profesor de Religie, încă din anul doi de teologie.

Îmi amintesc că în 2008, după doi ani de la absolvirea facultății, preotul Marius Marin m-a anunțat că un fost coleg de-al nostru, preot de caritate la spitalul din Câmpina, a suferit un grav accident în urma căruia a rămas paralizat. Mi-am exprimat dorința de a-l vedea, iar în ziua următoare am călătorit spre București pentru a-l susține moral pe colegul nostru aflat la grea încercare. Nu-mi este uşor să recunosc cât de puțină credință am demonstrat în acele clipe în care l-am văzut pe părintele Ionuț

imobilizat pe patul de spital. Din prima clipă am realizat că acest om se afla într-o stare disperată şi atunci, lipsit total de încredere în șansele lui de vindecare, l-am rugat pe Dumnezeu să nu-l mai chinuie şi să-i permită Părintelui Ionuţ să părăsească pământul pentru a-**I** sluji în cer.

Imaginea cu preotul Ionuţ, întins cu faţa în sus pe patul de spital, nu-mi iese din minte nici acum. Avea un aparat metalic pe cap şi pe umeri, care-i imobiliza coloana fracturată, nu se putea mișca deloc, era transpirat, obosit, speriat, și doar în ochii lui, care scânteiau, se mai putea vedea puțină speranță. Nu cred că cineva dintre cei care l-au văzut atunci a crezut că omul acesta mai avea vreo șansă să trăiască. Eu n-am crezut. De aceea am părăsit spitalul foarte trist, cu certitudinea că era ultima dată când îl vedeam în viață. Nici nu-mi amintesc ce i-am spus sau dacă am avut puterea să-i spun ceva pentru a-l îmbărbăta; îmi era greu și să-l privesc ca nu cumva în ochii mei să se vadă ceea ce credeam despre viitorul lui.

În seara aceea, fără să scap de starea de tristețe ce-mi apăsa inima, am vizionat un film dramatic, cu Javier Bardem în rolul principal, numit „***Marea dinlăuntru***", care trata o poveste ciudat de asemănătoare cu cea experimentată de părintele Ionuț. Filmul scenaristului Alejandro Amenábar, premiat cu Oscar în 2004, mi-a schimbat oarecum părerea despre eutanasie. Uneori cred, deși ca teolog îmi dau seama că greșesc, că un om nu ar trebui să fie ținut în viață împotriva voinței sale, dacă suferă de o boală incurabilă sau dacă e paralizat complet. Îmi era milă de colegul meu imobilizat pe un pat de spital și mai ales mi se frângea inima de durere la gândul că moartea lui iminentă lăsa în urmă o văduvă cu doi copii foarte mici, dintre care unul nici măcar nu se născuse. Dar continuam să cred că era mai bine pentru Preotul Ionuţ să părăsească această lume decât să trăiască într-un cărucior toată viaţa. Dacă eu aş avea de ales

între cele două alternative, probabil aş opta în acelaşi mod cu eroul filmului „***Marea dinlăuntru***”.

După aproximativ două luni de la vizita făcută preotului Ionuț în spitalul din București, același om mă suna pentru a-mi solicita ajutorul în legătură cu o lucrare de specialitate, pentru studii de masterat la Târgoviște. Am rămas fără cuvinte. Nu-mi venea să cred și nu știam ce cuvinte să folosesc. Mă bucuram pentru el şi în acelaşi timp încercam un sentiment profund de ruşine pentru lipsa mea de credinţă. Un om pe care-l credeam mort revenise la viață, și-mi vorbea de parcă nu se întâmplase nimic! Povestea lui a devenit pentru mine material didactic. De multe ori le-am vorbit elevilor mei despre puterea credinței dovedită de Preotul Ionuț.

După aceea ne-am văzut foarte rar, până când, în vara anului 2017, la praznicul Adormirii Maicii Domnului, l-am întâlnit pe Părintele Ionuț la masa unui prieten comun. Părintele avea un zâmbet tainic întipărit pe faţă, ca o bucurie ascunsă. Nu ştiam atunci că premeditase acest moment cu câteva luni înainte. Într-un moment ales cu grijă, mi-a prezentat un manuscris în care erau prezentate pe larg accidentul și momentele care-i marcaseră existența în urmă cu un deceniu, despre care eu ştiam puține amănunte. De faţă cu toţi prietenii noştri comuni mi-a cerut să-l citesc și apoi să-i dau forma potrivită pentru tipar. Pentru a fi mai convingător, și pentru a nu lăsa locul unui refuz, Părintele Ionuț mi-a declarat că dintre toți cunoscuții și prietenii săi nu credea că altcineva ar fi putut îndeplini sarcina de a transforma manuscrisul într-o carte-mărturisire. După ce-am fost convins să accept colaborarea, în aceeaşi seară am citit manuscrisul cu lacrimi în ochi. Părintele reușise să aducă la

lumină evenimentele petrecute cu un deceniu în urmă sunt forma unui scenariu-fluviu, care curgea cu viteză amețitoare prin mintea și prin inima mea. Povestea avea un fir narativ limpede, deși nu avea încă o formă bine definită; Părintele Ionuț a scris totul într-o singură noapte, sub imperiul emoțiilor trăite cu ani în urmă, mâna lui parcă răspunzand unor comenzi nevăzute. În acest manuscris se împleteau naturalul cu supranaturalul într-un mod sublim și captivant; în paginile scrise de părintele Ionuț pulsa chiar viața lui împletită cu suferință, credință și speranță.

La început nu am îndrăznit să cred că povestea lui se va transforma într-o carte. Deși i-am mărturisit că nu am experiența necesară să lucrez la un astfel de proiect și că nu voi putea să-l ajut aşa cum spera el, Părintele Ionuț a reuşit să trezească în mine puterea de a duce la bun sfârşit această onorantă misiune. Probabil că rugăciunile și harul Părintelui Ionuț mi-au dat forța să îmbrac într-o formă potrivită întâmplările, emoțiile și trăirile sale, care au început timid să se contureze într-o carte.

E absolut necesar să precizez că rolul meu în acest demers cultural-spiritual a fost unul oarecum modest. Drama Părintelui e atât de autentică, atât de reală, atât de impresionantă, încât munca mea de a-i oferi un veșmânt pe măsură a fost una neaşteptat de ușoară și de emoționantă în același timp.

În încheiere, nu-mi rămâne decât să-mi exprim profunda recunoștință față de părintele Ionuț Butoiu, care în mod profetic mi-a dăruit bucuria și nobila ocazie de a fi părtaș cu el la această minunată și, în același timp, dramatică poveste de viață. (Prof. N. Meleacă).